

The book is owned by ฤๅ Noname

Typed to Word Document by ฤๅ Noname

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

สำนักพิมพ์ ประพันธ์ศาสตร์

สามเกลอ พล, นิก, กิมหงวน

เงามัจจุราช

ป.อินทรปาลิต

หลังจาก ๗๗๗ จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ได้ถึงแก่อสัญกรรม ประเทศไทยก็มีการเปลี่ยนรัฐบาลใหม่ ๗๗๗ พล.อ.ถนอม กิตติขจรเป็นนายกรัฐมนตรี และต่อมาก็ดำรงพระกรณมาโปรดเกล้าฯ ให้ท่านนายกรัฐมนตรีคนใหม่เป็นจอมพล

คอมมิวนิสต์ในประเทศไทยเริ่มมีการไหวตัวอย่างคึกคักเพราะเข้าใจว่ารัฐบาลชุดใหม่คงจะขาดความเข้มแข็งไม่เหมือนรัฐบาลของ ๗๗๗ จอมพลสฤษดิ์ คอมมิวนิสต์เริ่มโฆษณาชวนเชื่อ พิมพ์ใบปลิวติดทุกมุมเมือง ใบปลิวเหล่านั้นมีลายเซ็นว่า

นายแดง รักแดง

และปรากฏตำแหน่งล่างลายเซ็นว่า “หัวหน้าคอมมิวนิสต์ประจำกรุงเทพ ฯ”

ฝ่ายโปลิต หรือตำรวจทั้งนอกฟอร์ม และในฟอร์มต่างแยกย้ายกระจายกำลังกัน ออกดมกลิ่นพวกคอมมิวนิสต์ทุกตรอกทุกซอกทุกมุมตลอดจนตามโรงยาฝิ่น ซึ่งบัดนี้ได้ตัดแปลงเป็นโรงนำชาจีนมีบริการนวดตัวด้วยหมอนวดสาว ๆ

โปลิตตะกรุบสมุนของนายแดง รักแดงได้คนหนึ่ง มีนามว่านายเสน แดงเถือก เป็นชายหนุ่ม เขาชอบบอกแต่ชื่อ และนามสกุลของเขา แล้วเขาก็มีอาการคืนทรนทรนทูลายลื่นใจ ตายบนโรงพักเนื่องจากเขากินยาพิษอย่างร้ายแรงเข้าไป เพราะเขาเชื่อว่าเป็นการตายที่ดีกว่าถูกยิงเป้า

ต่อมาคอมมิวนิสต์เริ่มทิ้งใบปลิว ส่งใบโฆษณาไปตามโรงเรียน และมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ยุ้งให้ประชาชนคนไทยนิยมใช้ลัทธิคอมมิวนิสต์ หลังจากนั้นคณะคอมมิวนิสต์ประจำกรุงเทพ ฯ ก็แสดงบทบาทก่อความสงบสุขของรัฐบาล และประชาชน

ทางรถไฟสายเหนือถูกระเบิดระหว่างสถานีบางเขนกับหลักสี่ ในเวลาไล่ ๆ กัน พวกคอมมิวนิสต์วางเพลิงใจกลางเมืองหลวง 10 แห่ง ตำรวจและทหารพร้อมใจกันดับเพลิงอย่างเข้มแข็ง การวางเพลิงของคอมมิวนิสต์จึงก่อให้เกิดความเสียหายเพียงเล็กน้อยเท่านั้น นักวางเพลิงถูกตำรวจยิงตาย 2 คน และคนหนึ่งถูกจับเป็นปรากฏว่าชื่อนายสินจี่ สีโลहित แต่ผู้ต้องหาไม่ยอมให้การชั้นสอบสวน และผูกคอตายในห้องขังในคืนวันนั้น

นายแดง รักแดงได้เปิดสถานีวิทยุเถื่อนขึ้นในกรุงเทพ ฯ ซึ่งเขาทำหน้าที่เป็นโฆษกด้วยตนเอง ใช้แผ่นเสียงเพลงร็อก และเพลงในจังหวะที่คล้ายคลึงกัน ปรากฏว่าสถานีวิทยุ

เดือนนี้มีประชาชนโดยเฉพาะหนุ่ม ๆ สาว ๆ นิยมฟังกันมาก แล้วนายแดงก็ถือโอกาสกล่าวคำปราศรัยโฆษณาชวนเชื่อพูดก้าวร้าวคู่มือรัฐบาลไทย

คณะรัฐมนตรีลงมติจับตายหัวหน้าคอมมิวนิสต์ผู้นี้ และอนุมัติให้จ่ายเงินสินบน 500,000 บาท แก่ผู้ที่จับเป็น หรือจับตายนายแดง รักแดง ได้

สถานีวิทยุเถื่อนของคณะคอมมิวนิสต์ในกรุงเทพฯ ๑ เปิดทำการกระจายเสียงได้ไม่ถึงเดือนก็ต้องเลิกกันไป ทั้งนี้ก็เพราะนายพลดิเรกของเราได้ส่งกระแสดคลื่นวิทยุรบกวนสถานีนี้ มีหน้าซึ้งยังพูดประณามลัทธิคอมมิวนิสต์ซึ่งไม่มีทางที่คนไทยจะศรัทธาเลื่อมใสได้ เพราะคอมมิวนิสต์ทำลายศาสนา และพระมหากษัตริย์ แต่คนไทยเทิดทูนเคารพบูชาเป็นชีวิตจิตใจ

ในที่สุด คอมมิวนิสต์ก็เริ่มส่งกระจายเสียงหลังจากพระราชทานเพลิงศพ ๑ พณฯ อดีตนายกรัฐมนตรีนายปรีดี พนมยงค์ คราวนี้เครื่องส่งมีกำลังแรงมาก และมีเครื่องมือพิเศษทำลายเสียงรบกวน การส่งกระจายเสียงได้กระทำในตอนกลางวันเป็นครั้งคราวไม่ติดต่อกัน เพราะคอมมิวนิสต์รู้ว่าหน่วยทหารสื่อสารของเรากำลังใช้รถยนต์ที่มีเครื่องมือจับกระแสดคลื่นวิทยุออกตระเวนไปทั่วกรุงเทพฯ ๑

โดยคำสั่งของผู้บัญชาการทหารสูงสุด พล.ต.ศาสตราจารย์ดิเรกกับคณะของเขามีหน้าที่ตรวจค้นหาสถานีวิทยุเถื่อนของฝ่ายคอมมิวนิสต์ด้วย นายพลดิเรกพร้อมด้วยสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๑ และเจ้าแก้วต่างแต่งเครื่องแบบรีวของชาตินักรบจี๊ปใหญ่แล่นไปตามถนนสายต่าง ๆ ทั้งจังหวัดพระนคร และธนบุรี จับได้สถานีวิทยุเถื่อนแห่งหนึ่ง ซึ่งรายงานราคาสินค้าประจำวันติดต่อกับนักธุรกิจในช่วงงก แต่ถึงกระนั้นก็ผิดกฎหมายอยู่นั่นเอง

ก่อนค่ำวันนั้นเอง

เวลาประมาณ 18.30 น. จี๊ปใหญ่ตรากงจักรของกองพันทหารสื่อสารซึ่งขับโดย ส.อ.แก้ว โหระพากุล ได้พาคณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๑ เข้าไปในซอยซอยหนึ่งของตำบลทุ่งมหาเมฆ ทุกคนแต่งเครื่องแบบฝึกล้อมหมวกเหล็ก

นายพลดิเรก กับพ.อ.พลกำลังสนใจกับเครื่องมือดักตำแหน่งสถานีส่งวิทยุ ซึ่งบัดนี้เครื่องมือพิเศษได้บอกให้ทราบว่ามีกำลังวิทยุภายในรัศมี 200 เมตรในเขตนี้

เมื่อรถจี๊ปใหญ่แล่นผ่านมาริมรั้วหน้าคฤหาสน์ใหญ่แห่งหนึ่ง เครื่องมือพิเศษของนายแพทย์หนุ่มก็บอกให้รู้ว่าสถานีวิทยุเถื่อนซึ่งกำลังส่งวิทยุในขณะนี้ตั้งอยู่ในบ้านนี้แน่นอน บ้านที่กล่าวนี้เป็นตึกสามชั้นแบบโบราณแต่ใหญ่โตกว้างขวางมาก มีบริเวณบ้านประมาณหนึ่งไร่ มีรั้วสังกะสีกั้นบริเวณทั้ง 4 ด้าน

นายพลดิเรกจัดแจงเก็บเครื่องมือดักคลื่นวิทยุลงกระเป๋าสีเหลืองของเขา เขาไม่จำเป็นต้องใช้มันอีกแล้ว เขายืมให้พ.อ.พลแล้วกล่าวว่า

“บ้านทางขวาที่รถเราเพิ่งแล่นผ่านมาเดี๋ยวนี้แหละพล สถานีวิทยุของนายแดง
หัวหน้าคอมมิวนิสต์ เตรียมตัวเถอะเพื่อน เรา 6 คนจะบุกเข้าไปในบ้านมัน และคงจะมีการยิงต่อสู้
กันอย่างไม่ต้องสงสัย

พล พิจารณาครุ่นคิดป็นกลดงจากบ่าของเขาจัดแจงบรรจุแม่คกาซีน

“ยิ่งก็ยิ่งกัน พวกเราปราบมันได้จะได้หมดเรื่องเสียที สำหรับอ้ายแดงเราต้องจับ
ตายอย่างไม่ต้องสงสัย”

“ออไรน์ อย่งไรมันก็ไม่ยอมให้เราจับเป็น” พูจอบเขาก็มองดูพ.อ.นิกร และพ.อ.
กิมหงวนซึ่งนั่งอยู่บนเบาะข้างหน้าเขา “เฮ้ – เตรียมนู๊วไว”

เสี่ยหงวนหันมายิ้มให้

“แกแน่ใจหรือว่าบ้านนั้นเป็นรังคอมมิวนิสต์และสถานีส่งวิทยุของมัน”

ศาสตราจารย์ดิเรกพยักหน้า

“ออไรน์ เครื่องมือของกันละเอียดถี่ถ้วนดีกว่าฝรั่งไว๊ย สู้ตายนะเพื่อน”

อ่าเสี่ยก็มลงมองดูลูกกระเบิดมือ 2 ลูกที่ห้อยตุ้กตุ้กอยู่บนหน้าอกเสื้อของเขา แล้ว
กล่าวกับนายพลดิเรกอย่างภาคภูมิใจ

“ไม่มีปัญหาอะไร อ้ายพวกนี้เป็นศัตรูสำคัญของชาติเรา ถ้ามันไม่ยอมให้เราจับ
เป็นก็ต้องแหกไปข้างหนึ่ง ไม่มันก็เรา”

นิกรพูจเสริมขึ้น

“แกพูจวิทยุไปที่กองพันทหารสื่อสารขอกำลังมาช่วยเราสักหมวดไม่ดีหรือ ถ้า
พวกมันมีกำลังตั้งร้อยคน และอาวุธที่ทันสมัย เราเพียง 6 คนเท่านั้นจะปราบมันได้อย่างไร”

พลทำตาเขียวกับเพื่อนเกลอของเขา

“ซั๊กปอดแหกละซีอ้ายกร วิทยุสนามระยะแค่นี้กับกองพันทหารสื่อสารพูจกันไม่ได้
หรอก เพราะไกลเกินไป เรามีกำลังเพียง 6 คนก็จริง แต่เราทุกคนมีปืนกลมือ และระเบิดมือที่ใช้
ดินระเบิดแรงสูง”

เสี่ยหงวนชะ โงกหน้ามาพูจกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ซึ่งนั่งอยู่ตอนหน้ารถคู่กับเจ้าแห้ว

“สู้ตายนะครึบคุณอ่า”

ท่านเจ้าคุณหัวเราะหึ ๆ

“ตายเพื่อประเทศชาติเรื่องเล็กไว๊ย”

“แหม – คุณอ่าพูจยังงี้ทำให้ผมมีขวัญและกำลังใจดีขึ้นมากเหมือนกับว่าพวกเรามี
กำลังตั้งสิบแสนไม่ใช่ 6 คน”

“อ้าว ๆ ๆ เขียวพ่อใส่ด้วยปืนกลมือม่งเต่งอยู่ในรถนี่เอง ซั๊กทะเลิ่งแล้ว”

เสี่ยหงวนหัวเราะชอบใจ นายพลดิเรกออกคำสั่งกับเจ้าแห้ว

“หยุดรถไว้ย่ำแย่แล้ว แล้วกลับรถแล้วย้อนออกไปตามทางเก่า เราจะหยุดรถห่างจากสถานีส่งวิทยุของมันราว 30 เมตร และพวกเราจะเข้าไปในบ้านนั้นแบบจู่โจม”

จี้ปใหญ่ของทหารสื่อสารถูกบังคับให้หยุดในซอยนั้น การกลับรถในที่จำกัด เป็นไปด้วยความยากลำบาก แต่ส.อ.แห้วก็สามารถกลับรถได้ด้วยความชำนาญในการขับรถยนต์ และแล้วจี้ปใหญ่ก็คลานเอื่อย ๆ ย้อนกลับมา

นายพลดิเรกสั่งให้เจ้าแห้วหยุดรถห่างจากสถานีวิทยุเถื่อนของคอมมิวนิสต์เกือบ 50 เมตร ขณะนี้เป็นเวลาพลบค่ำพอดี ความมืดขมุกขมัวปกคลุมไปทั่วแล้ว ผู้คนและรถยนต์ที่ผ่านไปมาไม่มีใครสนใจกับคณะพรรคสี่สหายซึ่งปรึกษารือกันเงียบ ๆ ก่อนที่จะบุกสถานีวิทยุของคอมมิวนิสต์

ท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ได้กล่าวขึ้นอย่างเป็นทางการว่า

“การบุกเข้าไปในสถานีวิทยุเถื่อนของคอมมิวนิสต์แบบจู่โจมนั้น พวกเราอาจจะตกเป็นเป้ากระสุนปืนเข้าศึกก็ได้ เพราะอย่างไรเสียพวกมันจะต้องจัดวางกำลังอย่างแข็งแรงพร้อมที่จะสู้ตาย ถ้าหากว่าทหาร หรือตำรวจบุกเข้าไป”

นายพลดิเรกสนใจในคำพูดของเจ้าคุณปัจจนิก ๆ เพราะท่านเป็นนายทหารผู้ใหญ่มีความรู้ในการทหาร และยุทธวิธีเป็นอย่างดี

“แต่เราก็ต้องเสี่ยงไม่ใช่หรือครับคุณพ่อ”

“ถูกละคิดเรก แต่ว่าก่อนที่เราจะบุกเราควรส่งพวกเราไปลาดตระเวนตรวจดูทางหนีที่ไล่ให้รอบบ้านนั้นเสียก่อน”

ศาสตราจารย์ดิเรกเห็นพ้องด้วย

“ออไรน์ ดีเหมือนกันครับ” แล้วเขาก็กล่าวกับพ.อ.นิกร “เฮ้ – อ้ายกรแกไปลาดตระเวนเดี๋ยวนี้ ตรวจดูภูมิประเทศรอบบ้าน และพยายามดูการเคลื่อนไหวในบ้านเสร็จแล้วรีบกลับมารายงานในฐานะที่กันเป็นหัวหน้า”

นิกรหน้าจ้อย

“แหม – ให้คนอื่นไปไม่ได้หรือ”

นายพลดิเรกตวาดแเว็ด

“อย่าได้เถียงหรือขัดคำสั่งกัน ขณะนี้เราอยู่ในเครื่องแบบ และกำลังปฏิบัติหน้าที่ราชการอันสำคัญเกี่ยวกับความปลอดภัยของประเทศชาติ”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“ก้นกลัวไว้อย่างไร”

นายพลดิเรกทำตาเขียวเข้าไป

“กลัวพวกคอมมิวนิสต์นะหรือ”

“เฮ้อะ เฮ้อะ เปล่า”

“แล้วแกกลัวอะไร”

นิกรชักฉิวขึ้นมาก็เฮ็ดตะโรดั่ง ๆ

“กลัวความมืด แล้วก็กลัวผีโวย คอมมิวนิสต์กลัวมันทำไม”

ทุกคนอดหัวเราะไม่ได้ ต่างมองดูพ.อ.นิกรอย่างขบขัน แล้วพล พัทธาภรณ์ก็กล่าวกลับพล.ต.ดิเรก

“กันไปเองหมอ อีกในราว 10 นาทีกันจะกลับมาที่รถ”

ดร.ดิเรกยิ้มให้

“ออไรนี่ ระวังตัวให้ดีนะเพื่อน แกแต่งเครื่องฝึกสวมหมวกเหล็กมีปืนกลเป็นอาวุธอย่าให้พวกมันแลเห็นแกเป็นอันขาด ส่วนผู้คนที่เดินไปมาในซอยนี้หากแกหลบทันก็หลบเสีย”

พ.อ.พล พัทธาภรณ์กระโดดลงทางท้ายรถจี๊ปเดินตรงไปยังบ้านใหญ่หลังนั้นซึ่งเป็นสถานีวิทยุเถื่อน และเป็นรังใหญ่ของคอมมิวนิสต์โดยมีนายแดง รักแดงเป็นหัวหน้า สามสหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วนั่งรอคอยพลอยู่ในรถท่ามกลางความมืด และสงบเงียบ นิกรบ่นพิมพ์ว่ารู้สึกหิวข้าวตจิด ๆ

อีกสักครู่หนึ่ง พลก็กลับมาที่รถจี๊ปใหญ่ และปืนขึ้นมาจากหน้าต่างรถ ทردادตัวนั่งลงบนเบาะหน้าทางขวามือของเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

“กันสำรวจรอบบ้าน และภายในบ้านแล้วดิเรก ด้านหลังรั้วบ้านใช้สังกะสีต่อกันสองแผ่น ก็มองตามรูเล็ก ๆ ที่แผ่นสังกะสี กันแลเห็นคนยามของมันคนหนึ่งสะพายปืนกลมือเดินไปมา”

กิมหงวนพูดโพล่งขึ้น

“ถ้าเช่นนั้นมันคงจ้วงยามไว้หลายคน แบ่งกำลังของเราออกเป็นสองพวกดีไหม พวกหนึ่งบุกเข้าตีทางหลังบ้าน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กล่าวขึ้นทันที

“กำลังของเรามีเพียง 6 คนเท่านั้น ขึ้นแบ่งเป็นสองพวกเราก็ถูกยิงตายหมด เราต้องรวมกำลังกันอย่างแบ่งแยกเป็นอันขาด” แล้วท่านก็พูดกับพล “ทางหน้าบ้านของมันมียามบ้างหรือเปล่า”

“โกลี่ ๆ รั้วบ้าน หรือที่ประตูรั้วไม่มีครับ แต่ผมแลเห็นคนเดินอยู่ทางหน้าตึกเข้าใจว่าคงเป็นยามของมัน เรานุกเข้าไปเป็นได้ยกกันอย่างเด็ดขาด”

นิกรว่า “ถ้ายังงั้นเรากลับไปบ้านอาบน้ำกินข้าวให้สบายแล้วย้อนมาทำลายสถานีวิทยุเถื่อนของคอมมิวนิสต์ไม่ดีหรือ”

“เฮ้ย” พล, กิมหงวน และนายพลดิเรกร้องทวาดนิกรขึ้นเป็นเสียงเดียวกัน

ศาสตราจารย์ดิเรกกล่าวกับคณะพรรคของเขาเบา ๆ

“เอารถคันนี้ชนประตูบ้านบุกเข้าไปตีอกว่า พวกมันจะได้เสียขวัญ และคาดคะเนไม่ถูกว่ากำลังของเรามีเท่าใด”

ทุกคนเห็นพ้องด้วย

“ดีเหมือนกัน” เจ้าคุณปัจจนึก ๆ พูดเสียงหนักแน่น “ทุกคนเตรียมตัวได้ประเดี๋ยวเราก็รู้วิธีรู้ว่า เราหลายรังคอมมิวนิสต์ที่นี่ได้หรือไม่”

นายพลดิเรกออกคำสั่งกับเจ้าแห้วทันที

“นำรถออกเล่นเจ้าแห้ว แล้วเลี้ยวซ้ายชนประตูรั้วบ้านนั้น บ้านที่เปิดไฟฟ้าที่ประตูรั้วสว่างจ้าเห็นไหม”

เจ้าแห้วรับคำสั่ง และทวนคำแบบทหาร

“นำรถออกเล่น เลี้ยวซ้ายชนประตูบ้านนั้น รับประทานทราบแล้วครับ”

จิปใหญ่ถูกสตาร์ทเครื่อง และเคลื่อนออกจากที่อย่างรวดเร็ว ไฟหน้ารถเปิดสว่างจ้าชาวบ้านใกล้เรือนเคียง และผู้ที่อยู่ในซอยนี้ไม่มีใครทราบที่บ้านใหญ่หลังนั้นคือรังใหญ่ของคอมมิวนิสต์ และเป็นสถานีรับส่งวิทยุของมันด้วย นายแดง รักแดง หัวหน้าขบวนการคอมมิวนิสต์ประจำกรุงเทพฯ ๆ ได้เช่าคฤหาสน์ใหญ่หลังนี้จากสุภาพสตรีบรรดาศักดิ์ด้วยชราผู้หนึ่งในราคาเช่าเดือนละ 4,000 บาท เขาบอกกับเจ้าของบ้านว่าเขาจะเช่าอยู่อาศัย และตั้งเป็นสำนักงานของเขา

ประตูรั้วบ้านเป็นประตูไม้มั่นคงแข็งแรงปิดใส่กลอนตลอดวัน มีช่องเล็ก ๆ สำหรับมองดูแขกผู้มาหา เจ้าแห้วบังคับจิปตรงจักรเลี้ยวซ้ายมือ พุ่งเข้าชนบานประตูทั้งสองบานเต็มแรง

“โครม”

เพียงแต่กันชนหน้ารถก็ทำให้บานประตูพังทลายลงอย่างง่ายดาย เจ้าแห้วขับรถบุกตะลุยเข้าไปในบ้านตรงไปที่ตึกใหญ่ ทันใดนั้นเองเหล่าร้ายก็ต้อนรับคณะพรรคสี่สหายด้วยกระสุนปืนกลมือ

“หยุดรถ อ้ายแห้ว” พ.อ.พล ร้องตะโกนลั่น

จิปใหญ่หยุดนิ่งทันที สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ และเจ้าแห้วต่างกระโจนลงจากรถอย่างแคล่วคล่องว่องไวท่ามกลางห่ากระสุนปืนกลมือของข้าศึก แล้วกระจายกำลังกันหมอบยิงโต้ตอบข้าศึกด้วยปืนกลมือ

“ดิเรก พอกับอ้ายแห้วจะอ้อมไปข้างหลังตึกคอยยิงพวกมัน ถ้าหากว่าจะมีการล่าถอยออกทางหลังบ้าน” ท่านเจ้าคุณกล่าวกับศาสตราจารย์ดิเรก “แกสี่คนพยายามรุกคืบหน้าเข้าไปแล้วเอาระเบิดมือขว้างเข้าไปในตึกนี้”

นายพลดิเรกยิ้มให้

“โชคดีครับคุณพ่อ เคลื่อนที่ไปเถอะครับพวกเราจะยิงคุ้มกันไว้ให้”

เจ้าคุณปัจจุบัน ๆ พาเจ้าแห้วลุกขึ้นวิ่งอ้อมไปทางข้างตึกทันที ในเวลาเดียวกันนี้เองเสียงปืนทางฝ่ายคอมมิวนิสต์ก็ดังถี่ขึ้น ชาวบ้านได้โทรศัพท์แจ้งไปให้กองปราบปรามสามยอด และตำรวจเจ้าของห้องที่ทราบแล้วว่ามีการยิงกันอย่างดุเดือดที่บ้านหลังหนึ่งในซอยนี้ ซึ่งยิงกันด้วยปืนกลมือ

นายแดง รักแดงสวมเชิ้ตสีขาวยี่สิบสองยืนอยู่ที่หน้าต่างห้องรับแขกยิงกราดมาทางคณะพรรคสี่สหาย สมุนของเขาซึ่งแต่ละคนสวมเสื้อแดงยืนประจำอยู่ตามช่องหน้าต่างประตูทั้งชั้นบน และชั้นล่างของตึก คำสั่งของนายแดงก็คือให้ทุกคนสู้ตาย เขาเข้าใจว่าคงมีกำลังทหารมากมายโอบล้อมบ้านพักของเขาไว้แล้ว ถ้าหนีก็คงถูกยิงตาย หรือถ้าถูกจับได้ก็ต้องถูกยิงเป่าอย่างไม่มีความหมาย

เสียงปืนกลมือที่ทั้งสองฝ่ายยิงโต้ตอบกันดังสนั่นหวั่นไหว ไฟฟ้าบนตึกใหญ่และรอบเขตบ้านถูกดับสนิทแล้ว ท่ามกลางความมืดนี้แลเห็นประกายไฟวูบวาบแลบออกมาจากปากกระบอกปืนอย่างถนัด

เหตุการณ์ได้เกิดขึ้น และเป็นไปอย่างไม่น่าเชื่อ

พ.อ.นิกรผูกคอตายขึ้นยืนอย่างใจเย็น กระสุนปืนของคอมมิวนิสต์ต่างระดมยิงมาทางนิกรหลายต่อหลายนัด นิกรปลดระเบิดมือที่แขวนอยู่กับหน้าอกเสื้อออกมาลูกหนึ่ง มันคือระเบิดมือที่ใช้ดินระเบิดแรงสูงอันเป็นประดิษฐกรรมของนายพลดิเรก พ.อ.นิกรเดินตรงไปที่ตึกใหญ่อย่างสง่าผ่าเผย เสียงหวนตกลำร้องเรียกนิกรเสียงลั่น

“อ้ายกร ไหง่เดินเข้าไปอย่างนั้น ข้าศึกไม่ได้ใช้กระสุนลูกกระดาดยิงแคะไฉน”

นิกรไม่ได้สนใจกับเสียงตะโกนของอ้ายเสี่ย เขาเดินใกล้ตึกใหญ่เข้าไปทุกทีแล้วยกมือปิดหน้าอกเสื้อคล้ายกับว่าเขาปิดกระสุนปืนพอกเข้ามาในระยะที่ขีว้างระเบิด เมื่อถึงพ.อ.นิกรก็กระชากสลักนรภัยลูกกระเบิดมือออก เขาถือไว้ราว 5 วินาทีก็ขีว้างมันลอยละลือไปที่ตึกใหญ่หลังนั้น แล้วนิกรก็หมอบราบลงบนพื้นดิน

ระเบิดมือที่ใช้ดินระเบิดแรงสูงหลุดเข้าไปในหน้าต่างห้องชั้นบนของตึกเกิดระเบิดขึ้นทันที

“ตูม”

ตึกใหญ่ทั้งชั้นบน และชั้นล่างส่วนหนึ่งพังทลายราบ เสียงระเบิดของลูกกระเบิดมือดังมาก และมีอำนาจผลักดันมากกว่าระเบิดมือธรรมดาตั้งหลายเท่า สมาชิกคอมมิวนิสต์ หรือสาวกของนายแดงตายยับ บ้างก็ตัวขาด ขาขาด แขนขาด หรือคอขาด บ้างก็จ่อมอยู่ในซากตึกแห่งหนึ่งไปตามแบบฉบับของมนุษย์ชายชาติ

อย่างไรก็ตาม นายแดงกับสมุนร่วมใจอีกห้าหกคนซึ่งยึดที่มั่นอยู่ในห้องชั้นล่างยังทำการต่อสู้อย่างทรหด นายแดงโผล่หน้าออกมาเต็มตัวยิงกราดนิกรในระยะห่างราว 20 เมตร

พ.อ.นิกรรีบลุกขึ้นวิ่งกลับมาหาเพื่อน ๆ ด้วยความรักตัวกลัวตาย ผิดกว่าตอนที่เขาเดินเข้าไปที่ตัว
ตีอย่างทะนงองอาจ แล้วเอาระเบิดมือขว้างทำลายตึกหลังนี้

พล, กิมหงวน และนายพลดิเรกรีบยิงคุ้มกันนิกรไว้จนกระทั่งนิกรเข้ามาหมอบ
ระหว่างเพื่อนร่วมชีวิตของเขา

“ทำไมแกไม่ยิงมัน” พลถามเสียงดู ๆ

“ยิงยังไงไหว กระสุนปืนของกันมีติดมาแค่กาซีนเดียว”

พลหัวเราะหึ ๆ ส่งแม่กาซีนกระสุนปืนกลมือให้นิกร 2 อัน

“เฮ้อ – บรรจ และยิงมันเลย เราจะรุกคืบหน้าเข้าไปเรื่อย ๆ จนกว่าเราจะใช้ระเบิด
มือพังตึกหลังนี้ให้กลายเป็นซากอิฐซากปูน”

ทางหลังบ้านเสียงปืนกลมอดังขึ้นกึกก้อง แสดงว่าท่านเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ กับเจ้า
แห้วคงจะยิงสกัดกั้นพวกคอมมิวนิสต์ไม่ให้หลบหนีไปจากรังของมัน สีสหายพยายามรุกเข้าไป
ทั้ง ๆ ที่ถูกยิงจนแทบจะ โง่หัวไม่ขึ้น

และแล้วฝ่ายคอมมิวนิสต์ก็ใช้ระเบิดมือขว้างมาทางคณะพรรคีสหาย

“ตูม”

ถึงแม้คณะพรรคีสหายแคล้วคลาดจากชั้นระเบิด แต่ทุกคนก็เข็นวาบไปตามกัน
พ.อ.พลปลดระเบิดมือขว้างไปข้าง ระเบิดมือลูกนั้นตกห่างจากตัวตึกราว 5 เมตรแต่อ่านาจาระเบิด
ของมันก็ทำให้ด้านหลังของตึกใหญ่ชั้นล่างพังราบยุบไปแถบหนึ่ง

คราวนี้การสู้รบทางหลังบ้านเป็นไปอย่างดุเดือด เสียงระเบิดมือ และเสียงปืนกล
มอดังถึงขึ้น นายแดง รักแดงเลิกล้มความคิดที่จะสู้ตายอยู่ที่ตึกหลังนี้แล้ว เพราะตึกหลังนี้ถูก
ระเบิดมือพังไปเกือบครึ่งหนึ่งแล้ว ดังนั้นเขาจึงพาสมนร่วมใจที่เหลืออยู่ไม่กี่คนล่าถอยออกทาง
หลังตึก และถูกเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ กับเจ้าแห้วยิงขัดขวางจนหมดกระสุน

ท่ามกลางความมืด เสียงปืนทางด้านหน้าสงบเงียบแล้ว แต่ทางหลังตึกยังมีเสียง
ปืนดังอยู่ข้าง ในเวลาเดียวกันนี้เองเสียงแตรไซเรนก็ดังแว่วมาตามลม แต่อยู่ในระยะห่างไกลมาก

ส.อ.แห้วถือปืนกลมือวิ่งเข้ามาหาคณะพรรคีสหาย นิกรยกปืนขึ้นจะยิงเจ้าแห้ว
แต่อาเสียบปิดปากกระบอกปืนห้ามไว้

“อ้ายแห้วไว้ใจไม่ใช่ข้าศึก”

นิกรถอนหายใจหนัก ๆ

“กำลังหน้าสิ่วหน้าขวานเสือกริ่งทะเล็กทะลักเข้ามาได้”

เจ้าแห้วทรุดตัวนั่งระหว่างสี่สหาย แล้วพูดละล่ำละลักแทบไม่เป็นภาษามนุษย์

“รับประทานผมกับท่านเจ้าคุณหมดกระสุนแล้วครับ รับประทานพวกมันสามสี่
คนกำลังล่าถอยออกไปทางหลังบ้าน”

นายพลดิเรกกล่าวขึ้นทันที

“ติดตามเร็ว พวกเรา”

คณะพรรคสี่สหาย กับเจ้าแห้วต่างลุกขึ้นวิ่งอ้อมไปทางด้านหลังตึก เสียหวนถือโอกาสว่างระเบิดมือเข้าไปในตึกอีกหลังหนึ่ง ทำให้ตึกชั้นบนพังยุบลงมาหมด เจ้าคุณปัจจนิก ๑ แอบอยู่ในที่กำบังแห่งหนึ่ง พอแลเห็นสี่สหายกับเจ้าแห้ว ท่านก็วิ่งเข้ามารวมกลุ่มด้วย

“เร็ว – มั่นหนีไปแล้ว ทั้งหมดรวม 5 คนหนีออกทางประตูรั้วหลังบ้าน”

การติดตามพวกคอมมิวนิสต์ได้เป็นไปอย่างรวดเร็วจับปล้น แต่ความมืด และภูมิประเทศอันเป็นที่รกร้างช่วยให้นายแดงพาสมนร่วมใจของเขา 4 คนหลบหนีไปได้

ในชั่วโมงเดียวกันนั่นเอง ตำรวจ และทหารก็กระจายกำลังกันไปทั่วพระนคร และธนบุรีล่าพวกคอมมิวนิสต์ ซึ่งทางการเชื่อว่านายแดง รักแดง กับสมุนของเขาก็คงหนีไปนั้นจะต้องถูกจับเป็นหรือจับตายก่อนรุ่งสาง ด้านกักรถทุกแห่งมีตำรวจ และทหารคอยตรวจค้นรถทุกคันที่จะออกไปนอกเมือง โรงแรมเกือบทุกแห่งถูกตรวจค้นแม้กระทั่งตามสถานที่นัดตัวอาบน้ำซึ่งนายแดงกับสมุนอาจจะหลบซ่อนตัวอยู่ได้ถ้าเขามีเงินจ่ายค่าบริการ

ข่าวสำคัญนี้แพร่สะพัดไปทั่ว วิทยุกระจายเสียงหลายสถานี และโทรทัศน์ช่อง 7 ได้ออกข่าวสำคัญนี้ พล.ต.ศาสตราจารย์ดิเรกกับคณะค้นพบสถานีวิทยุเถื่อนของคอมมิวนิสต์ซึ่งเป็นรังใหญ่ของคอมมิวนิสต์ด้วย นายพลดิเรก, พ.อ.พล, พ.อ.นิกร, พ.อ.กิมหงวน, พล.อ.พระยาปัจจนิกพินาศ และส.อ.แห้วได้นำรถจี๊ปใหญ่ของกองพันทหารสื่อสารบุกเข้าพังประตูรั้วบ้านซอยทุ่งมหาเมฆ และปะทะกับพวกคอมมิวนิสต์ด้วยปืนกลมือ และระเบิดมืออย่างดุเดือด นายแดง รักแดง หัวหน้าคอมมิวนิสต์ประจำกรุงเทพฯ ๑ พาสมนร่วมใจ 4 คนหลบหนีไปได้ สมาชิกคอมมิวนิสต์เสียชีวิต 18 คน เพราะตึกหลังใหญ่นั้นถูกระเบิดมือพังทลายทับร่างของคนเหล่านั้น บ้างก็ถูกยิงตายหรือถูกขึ้นระเบิดเสียชีวิต กำลังตำรวจที่ติดตามไปช่วยได้ค้นพบซากเครื่องรับส่งวิทยุ และเครื่องอุปกรณ์ต่าง ๆ มากมายพร้อมด้วยเอกสารโฆษณาชวนเชื่อ ปืนกลมือ และลูกระเบิดมืออีกมาก

หนังสือพิมพ์รายวันในฉบับเช้าวันรุ่งขึ้นได้ลงรายละเอียดเกี่ยวกับความสามารถอันยอดเยี่ยมของนายพลดิเรก และวีรกรรมของคณะพรรคสี่สหายที่ปะทะกับพวกคอมมิวนิสต์ที่มีกำลังมากกว่าอย่างดุเดือด หนังสือเหล่านี้ต่างลงภาพถ่ายของสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๑ ซึ่งอยู่ในเครื่องแบบนายทหารด้วย

เย็นวันนั้นเอง ขณะที่สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๑ ได้ไปพบกับท่านอธิบดีกรมตำรวจกลับมาถึงบ้าน “พัชราภรณ์” พอขึ้นมาบนตึกใหญ่ และมานั่งพักผ่อนสนทนากันในห้องโถงสาวใช้คนหนึ่งก็นำจดหมายปิดผนึกฉบับหนึ่งมาส่งให้นายพลดิเรกอย่างนอบน้อม

“มีผู้หญิงแก่ ๆ คนหนึ่งนำจดหมายฉบับนี้มาฝากไว้ให้คุณหมอค่ะ”

นายพลดิเรกพยักหน้ารับทราบ

“ขอบใจมากสะอาด เจ้าแห้วอยู่ไหนล่ะ”

“อยู่ในห้องรับประทานอาหารค่ะ กำลังเตรียมเหล้า และกับแกลั่มค่ะ”

“นั่นแหละ ดีแล้ว เธอไปช่วยมันยกมาหน่อยซินะ ได้เวลากินเหล้าของพวกเขาแล้ว”

สาวใช้รับคำสั่งแล้วพาตัวเดินออกไปทางหลังตึก ศาสตราจารย์ดิเรกมองดูตัวอักษรพิมพ์ดีด ซึ่งปรากฏยศ และนามของเขาที่หน้าซอง โดยถูกต้อง

เรียน

พล.ต.ศาสตราจารย์ดิเรก ณรงค์ฤทธิ

เขาลีกริมซองออกเดินไปนั่งบนโซฟาตัวใหญ่ข้างนิกร แล้วนายพลดิเรกก็ตั้งกระดาษสีขาวแผ่นหนึ่งออกมาจากซอง และคลี่ออก หัวกระดาษมีตัวอักษรพิมพ์ดีดสีแดงเบื้องล่าง เครื่องหมาย “เคียว” ปรากฏข้อความว่า

กองบัญชาการคอมมิวนิสต์ประจำกรุงเทพ ฯ

นิกรอยากจะรู้ข้อความในจดหมายฉบับนี้จึงถือวิสาสะกระตุกเอามาจากมือของศาสตราจารย์ดิเรก แล้วนิกรก็อ่านเสียงลั่นห้อง

เรียน พล.ต.ดิเรก ณรงค์ฤทธิ ที่นับถือ

ผมผู้ใช้นามว่า “แดง รักแดง” กับสมุนร่วมใจ 4 คนปลอดภัยแล้ว รั้งใหญ่ของเราต้องพินาศ และคนของผมต้องเสียชีวิตไปเกือบ 20 คนก็เพราะความสามารถของท่านที่มีเครื่องมือตรวจค้นกระแสดลื่นวิทยุนั่นเอง

ท่านกับคณะของท่านจะต้องใช้หนี้การกระทำของท่านด้วยเลือดเนื้อ และชีวิตเช่นเดียวกัน ผมจดหมายเรียนมาให้ทราบก็เพื่อเตือนให้รู้ตัวว่า ท่านกับคณะของท่านจะถูกสังหารโหดนับแต่ได้รับจดหมายนี้

ด้วยความนับถือ

แดง รักแดง

พอนิกรอ่านจบเขาก็เงยหน้าขึ้นมองดูหน้าศาสตราจารย์ดิเรกอย่างตื่น ๆ

“จดหมายฉบับนี้มันสัญญาณมรณะนี้หว่ามอ อ้ายแดงคงเล่นงานเราแน่”

ดร.ดิเรกจึงจดหมายของหัวหน้าคอมมิวนิสต์มาจากมือนิกรแล้วอ่านดูข้อความซึ่งเป็นตัวอักษรพิมพ์ดีดอย่างพิจารณา อ่านจบเขาก็ลุกขึ้นเดินเข้าไปหาพล พัทธราภรณ์ ซึ่งนั่งอยู่กับเสี้ยหงวนและเจ้าคุณปัจฉิม ฯ บนโซฟาอีกตัวหนึ่ง ศาสตราจารย์ดิเรกก็ทรุดตัวลงนั่งระหว่างพลกับเสี้ยหงวน

เขาส่งจดหมายให้ พ.อ.พลแล้วกล่าวว่า

“แกอ่านดูพล อ้ายแดงส่งจดหมายมาคุกคามทำลายขวัญพวกเรา แต่ว่า....มันคงไม่ได้พูดเล่น”

พลอ่านจดหมายของหัวหน้าคอมมิวนิสต์ประจำกรุงเทพ ฯ ด้วยความสนใจยิ่ง
อ่านจบก็ส่งข้ามตัวเสื้อหงวนไปให้เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ก

“คุณอาอ่านคูชีครับ”

ในเวลาเดียวกันนี้เอง เจ้าแห้วกับสะอาดสาวใช้ของบ้าน “พัชรารักษ์” ก็ช่วยกันยก
ถาดใส่ขวดวิสกี้โซดา และกับแกล้มเดินออกมาจากห้องรับประทานอาหาร ทั้งสองทรุดตัว
นั่งคุกเข่าข้างโต๊ะสี่เหลี่ยม วางถาดลงบนพื้นแล้วหีบของในถาดขึ้นมาวางบนโต๊ะเสร็จแล้วสาวใช้
ก็ลุกขึ้นเดินก้มตัวออกไปทางหลังตึก ส่วนเจ้าแห้วล่องไปนั่งพับเพียบเรียบร้อยข้างบันไดขึ้นชั้นบน

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ก อ่านจดหมายของนายแดงจบท่านก็ส่งให้เสื้อหงวนแล้วท่านก็
กล่าวกับเจ้าแห้วว่า

“อ้ายแห้ว หัวหน้าคอมมิวนิสต์ที่พาลูกน้องตีฝ่าพวกเรากลบหนีไปจากรับเมื่อคืน
วานนี้มันมีจดหมายมาขู่เราจะเอาชีวิตพวกเราไว้”

เจ้าแห้วสะดุ้งเล็กน้อย

“รับประทานมันจะบุกเข้ามาในบ้านเราหรือครับ”

“ไม่แน่ มันอาจจะส่งตีนปืน.....เอ๊ย.....มือปืนลอบเข้ามาในบ้านนี้ และฆ่าพวก
เราก็ตได้ ฉะนั้น ตั้งแต่คืนวันนี้เป็นต้นไปฉันจะจัดให้พวกคนสวน, คนรถ และคนดูแลรักษาความ
สะอาดตลอดจนพวกคนใช้ผู้ชายผลัดเปลี่ยนกันอยู่ยามเป็นคู่ ๆ ตลอดคืน คู่ละสองชั่วโมง และฉัน
จะมอบปืนลูกซองพร้อมกระสุนให้เป็นการประจำตัว”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“รับประทานผมขอมอดหลับนอนเพื่อความปลอดภัยของพวกเจ้านายครับ ใคร
มันจะฆ่าท่านเจ้าคุณหรือเจ้านายผมก็ให้ข้ามศพผมเข้ามา นั่นแน่.....”

พลกล่าวกับเพื่อนเกลอของเขาอย่างเป็นการงานเป็นการ

“เรื่องนี้ต้องปกปิดเป็นความลับ อย่าแพร่งพรายให้คุณแม่ หรือพวกเมีย ๆ ของเรารู้
เป็นอันขาด ชินรู้เข้าก็จะเกิดวุ่นวายกินไม่ได้นอนไม่หลับเพราะเป็นห่วงพวกเรา หรือรักตัวกลัวตาย
อ้ายแดงอาจจะส่งคนเข้ามาฆ่าเราในบ้านด้วยการยิงทิ้ง หรือใช้ระเบิดมือสังหารโหดพวกเรา เรา
ต้องระมัดระวังตัวอย่าประมาทเป็นอันขาด”

นิกรว่า “เรียนให้คุณหลวงตะลุมบอน ฯ ทราบขอกำลังสารวัตรทหารมาคุ้มกันเรา
ดีไหม”

พ.อ.พลไม่เห็นพ้องเลย

“ทำอย่างนี้เราก็จะกลายเป็นกระต่ายตื่นตูมไป อ้ายแดงอาจจะจดหมายมาขู่เราเล่น
ก็ได้แบบสงครามประสาธ อย่างน้อยก็ทำให้เราวิตกกังวลใจ เราช่วยตัวเราเองดีกว่า”

นายพลดิเรกพุดเสริมขึ้น

“ต่อไปนี้พวกเราควรระวังทุกป็นติดตัวตลอดเวลา”

นิกรว่า “แม่กระทั่งตอนเช้าส้วมยังงั้นหรือ”

“ออไรน์ คนร้ายอาจซ่อนตัวอยู่ในห้องน้ำคอยฆ่าแกงก็ได้”

นิกรสะดุ้งเฮือก

“เออ จริงโว้ย ทีนี้กันจะต้องถือปืนกลมือเข้าส้วมด้วย ถ้ายังไงก็ยิงกันละวะ ใครจะยอมให้มันฆ่าง่าย ๆ กันก็ชายชาติเสือคนหนึ่ง”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวเราะหึ ๆ

“เสื่ออะไรวะอายกร”

“เสื่อปลาครับ”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครั้นเครง เสียงหวนจัดแจ่มผสมวิสกี้โซดาแจกเพื่อน และตัวเองแล้วปรึกษาหารือกันเจียบ ๆ ซึ่งตามเวลาที่กล่าวนี้คุณหญิงวาดพานางไปหาซื้อข้าวของเครื่องใช้ที่ถนนเกษร และจะเลยไปตลาดประตูน้ำเฉลิมโลกด้วย เพื่อเยี่ยมเยียนพวกพ่อค้าที่เช่าอาคารพาณิชย์ของท่านทำการค้าขาย และคนเหล่านี้ไม่เคยติดค้างเงินค่าเช่าห้องเลย คุณหญิงวาดมีตึกแถวซึ่งเป็นอาคารพาณิชย์อยู่ 12 ห้อง เป็นตึกแถวสามชั้นกว้าง และลึกทันสมัย

ขณะนี้เป็นเวลา 17.00 น.เศษ

ลมว่าวช่วยขับไล่ความร้อนให้บรรเทาลง แต่ถึงกระนั้นศาสตราจารย์ดิเรกซึ่งอยู่ในเครื่องบินนายพลตรีซึ่งเป็นเครื่องบินปกติคือเจ็ดแต่ไม่ได้ผูกเน็คไทก็บ่นพึมพำตลอดเวลาว่าอากาศวันนี้ร้อนมาก เพราะฝนแล้งมาสองสัปดาห์แล้ว

เสียงรถยนต์คันหนึ่งแล่นเข้ามาในเขตบ้าน “พัชรภรณ์” เจ้าแห้วรีบลุกขึ้นเดินออกไปดู

“ใครมาวะ”

“รับประทานรถส่งของครับ”

“อ้อ คุณแม่คงจะซื้อของหลายอย่างแล้วให้เขามาส่ง”

รถตู้ที่ขนาดกลางคันนั้นแล่นเอื่อย ๆ ตรงมาจอดเทียบหน้าบ้านไดตึก เจ้าแห้วร้องถามคนขับรถซึ่งนั่งคู่กับชายหนุ่มร่างใหญ่คนหนึ่ง

“เอาอะไรมาส่งน้องชาย”

คนขับรถยิ้มให้เจ้าแห้ว

“ระเบิดมือหนึ่งลูกครับ”

“อ๊ะ” เจ้าแห้วร้องสุดเสียง

คนขับรถวางลูกระเบิดมือลอละลิวเข้ามาในห้องโถงทันที และแล้วรถตู้ที่บก็ออกแล่นไปอย่างรวดเร็วท่ามกลางความตกตะลึงพริ้งเพริดของเจ้าแห้ว

ระเบิดมือแบบเก่าลูกนั้นหล่นลงในห้องโถง และกลิ้งเข้ามาหาคณะพรรคสี่สหาย เจ้าคุณปัจจนิก ๆ นัยน์ตาเหลือกลานจนตาเหลือเพราะความหวาดเสียว นิกรอ้าปากหาว ทุกคนจ้อง

มองคุณน้อยหน้าเหล็กซึ่งหมอบอยู่กลางห้อง ถ้าหากว่ามันเกิดการระเบิดขึ้นห้องโถงนี้ก็จะพังทลาย และสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมก็ ๑ และเจ้าแห้วอาจจะต้องเสียชีวิตทั้งหมด แต่ความสิ้นสุดของมนุษย์ นั้นอยู่ที่พรหมลิขิต เมื่อไม่ถึงที่ตายถึงอย่างไรก็ไม่ตาย แต่ถ้าถึงที่ตายแล้วนอนหลับอยู่ในมุ้งดี ๑ ยังถูกเมียรักเอามีดโกนเชือดคอหอย

นายพลดิเรกผู้ทันที่วาระเปิดมือลูกนี้ไม่ระเบิดแน่นอน เขารีบลุกขึ้นเดินมาหยิบ น้อยหน้าเหล็กขึ้นพิจารณา ในเวลาเดียวกันพลก็ลุกขึ้นรีบออกไปทางหน้าต่าง แต่รถตู้ที่คันนั้นซึ่ง ใช้หมายเลขทะเบียนปลอมได้ออกไปพ้นเขตบ้าน “พัชรภรณ์” แล้ว นายพลดิเรกถือระเบิดมือเดิน ไปนั่งข้างนิกร

พ.อ.นิกรผินใจถามศาสตราจารย์ดิเรกด้วยเสียงสั้นเครือ และแผ่วเบา

“หมอ พวกเราเพิ่งถึงกันหมดแล้วไม่ใช่หรือ นี่มันนรกหรือที่ไหน”

ศาสตราจารย์ดิเรกหัวเราะเบา ๆ

“เรายังไม่ตายหรือกลัวอ้ายกร”

“จันเระ” แล้วนิกรก็หัวเราะลั่น “ฮะ ฮะ ดีใจจังโว้ย นึกว่าเพิ่งถึงเสียแล้ว

ระเบิดมันไม่ระเบิดหรือ”

“ออไร่น่า” นายพลดิเรกพูดพลางพิจารณาระเบิดมือแบบเก่าที่อยู่ในมือขวาของเขา “คนร้ายที่ขวางระเบิดใส่เราใช้ระเบิดมือไม่เป็นแน่นอน แต่อ้ายหมอนี่อาจจะคุยโม้อวดกับอ้ายแดงว่ามีความสามารถในการใช้ระเบิดมืออ้ายแดงจึงใช้มาฆ่าเรา มันสำคัญผิวดิเรกคิดว่าระเบิดมือนั้นถ้า ขวางไปจากมือแล้วหล่นลงกระทบพื้นก็จะเกิดการระเบิดขึ้น ซึ่งเป็นความเข้าใจของผู้ที่ไม่มีความรู้ เกี่ยวกับระเบิดมือ ความจริงวิธีใช้ง่ายนิดเดียวเพียงแค่ดึงสลักนิรภัยนี้ออกเท่านั้น ชนวนของมันก็จะทำงาน”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ถอนหายใจโล่งอก

“นับว่าอ้ายแดงพูดจริงทำจริง และออกอาจพอกู ต่อนี้ไปเราจะไม่เปิดประตูรั้วหน้า บ้านทิ้งไว้ตลอดวันเหมือนอย่างนี้อีกแล้ว ถ้าใครมาก็ให้คนสวนเป็นผู้เปิดประตูรับ และเมื่อรถคัน นั้นแล่นเข้ามาในบ้านก็ให้ปิดประตูเสีย”

พ.อ.พลเห็นพ้องด้วย

“จริงครับ ประตูบ้านเราที่เปิดทิ้งไว้แบบนี้เปิดโอกาสให้คนร้ายขับรถเข้ามาใน บ้านเรา และหลบหนีออกไปอย่างสบาย คุณครับ ไม่มีใครรู้สักคนว่าพวกเราถูกขวางด้วยลูกระเบิด มือ เพราะหัดดีเหลือเกินที่มันไม่ระเบิด ผมจะจัดการเองครับในเรื่องประตูรั้วบ้าน อ้า – ผมยอมรับ ว่าขณะที่ลูกระเบิดมือถูกขวางเข้ามาในห้องโถงนี้ทำให้ผมตกตะลึงไปชั่วขณะหนึ่งเหมือนกัน กว่า ผมจะวิ่งออกไปหน้าต่างรถของคนร้ายก็เลี้ยวพ้นประตูรั้วบ้านไปแล้ว”

เจ้าแห้วทรุดตัวลงนั่งในท่าที่เหมือนกับจะเป็นลม

“รับประทานอย่างนี้ถึงตายนะครับ รับประทานโทรศัพท์ไปบอกตำรวจไม่ดี

หรือครับ”

“โน” นายพลดิเรกพูดเสียงหนัก ๆ “เราทุกคนเป็นชายชาติทหาร เมื่อأيายพวกคอมมิวนิสต์คิดร้ายเรา เราก็ต้องหาทางต่อสู้ป้องกันตัวเอง”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กล่าวกับนิกรทันที

“เกลองสืบคุณิกร แกเป็นคนกว้างขวางในหมู่นักเลงอันธพาลคนหนึ่ง สืบให้รู้แน่ ว่าأيายแดง รักแดงนะชื่อจริงว่าอะไร พ่อเชื่อว่าอดีตของมันต้องเป็นอันธพาลผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง กรมสืบราชการลับก็ยื่นยันมาอย่างนี้ และว่าภูมิลำเนาของأيายแดงอยู่ในกรุงเทพฯ ๆ นี้แหละ ไม่ใช่ชาวอีสานดังที่บางคนเข้าใจกัน”

พ.อ.พล พัทธภรณ์กล่าวขึ้นด้วยเสียงหนัก ๆ

“เราต้องสืบหารังใหม่ของأيายแดงเพื่อปราบมันให้ได้ การจับأيายแดงไม่ต้องคำนึงถึงชีวิตของมันหรือครับคุณอา เพราะทางราชการได้สั่งจับตายแล้ว และเราจะได้เงินรางวัลห้าแสนบาทถ้าเรามาأيายแดงได้”

“أيายแดง.....” เสียงหวนคำราม “أيายแดง รักแดง ศัตรูสำคัญของประชาชนหมายเลขหนึ่ง อืม – เราต้องฆ่ามันให้ได้ หรือมายก็ต้องให้มันฆ่าเรา”

ตอนสายวันต่อมา

คุณหญิงวาดกับสีนางได้ซักถามคณะพรรคสี่สหายภายในห้องรับประทานอาหารด้วยความแปลกใจเมื่อทราบว่ามีคนใช้ และคนสวนได้ผลัดเปลี่ยนกันอยู่ยามคู่หน้าตึกคนหนึ่ง และหลังตึกคนหนึ่งตั้งแต่ตอนหัวค่ำจรุงอรุณของวันใหม่ คนยามมีปืนลูกซองเป็นอาวุธ และมีนกหวีดประจำตัว

พลเป็นผู้อธิบายให้ทราบ

“ผมเตรียมป้องกันขโมยأيายพวกลักเล็กขโมยน้อย และأيายพวกตัดช่องย่องเบา นะครับ หมู่นี้ขโมยชุมมาก บ้านคุณหลวงสุนทร ๆ เมื่อสองสามวันนี้รถยนต์จอดอยู่ในโรงมันยังเงินเอาไป ฝรั่งในซอยข้างบ้านเราก็ถูกขโมยเกือบหมดบ้าน โทรทัศน์, วิทยุ, กล้องถ่ายรูป, พัดลม มันชักจะระบาคใหญ่ครับ ผมกลัวว่ารถของเราซึ่งมีอยู่ตั้ง 6 คันจะถูกขโมยก็ต้องการให้พวกคนใช้มันอยู่ยามกันพักหนึ่ง ไม่ช้าตำรวจเขาก็กวาดล้างأيายพวกนี้หมด”

“อือ ดีแล้วลูก อัยยพวกดินแวมดินหมานี่คิดคู่น่าแปลก รูปร่างลำสันแข็งแรง น่าจะทำมาหากินในทางสุจริตกลับลักขโมยเขากิน พลาดพลั้งก็ถูกเขายิงตาย หรือถูกจับติดคุก แกให้คนใช้ และคนสวนมันอยู่ยามแกอย่าเลือกที่รักมักที่ชังนะลูกนะ ต้องให้มันอยู่ทั่วหน้ากัน แม้กระทั่งأيายแก้ว แต่พวกสาวใช้อย่าจัดให้มันอยู่ยามเป็นอันขาด ประเดี๋ยวลูกยามมันจะเกิดขึ้นตึก ๆ คื่น ๆ คนเรามากจะมีอารมณ์เปลี่ยน”

หลังจากอาหารเข้าผ่านพ้นไปแล้วคุณหญิงวาดก็ชวนลีน่าขึ้นไปชั้นบนเพื่อใช้เวลาว่างบริหารนิ้วมือด้วยการคลี่ และหุบไพ่ ถึงแม้เล่นกันต่อละ 50 สตางค์ ช่อง 2 บาท บางครั้งก็ได้เถียงกันหน้าคำหน้าแดงแทบจะฆ่ากันตาย แต่ชื่อของให้กันเป็นหมิ่น ๆ ได้ง่ายตายด้วยความสมัครใจ และเต็มใจ

ลีสหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ จะต้องไปพบกับท่านรองผู้บัญชาการทหารสูงสุด พล.อ.หลวงตะลุมบอนอุดุลในเวลา 10.00 น.ตรงที่กองบัญชาการทหารสูงสุด ตามคำสั่งของท่านนายพลอาวุโสเกี่ยวกับเรื่องขบวนการคอมมิวนิสต์ในกรุงเทพฯ ๆ ซึ่งหัวหน้าคือนายแดง รักแดงยังมีชีวิตอยู่ และกำลังเริ่มก่อหวอดเพาะพันธุ์ขยายพันธุ์คอมมิวนิสต์อีก มีเสียงลือเสียงเล่าอ้างกันว่าลูกชายของนายแดงทั้งสองคนนั้นเนื้อตัวแดงเถื่อนเหมือนกับทาด้วยสีแดง ใครเห็นก็รู้ว่าเป็นคอมมิวนิสต์ นายแดงกับครอบครัวของเขใช้สีแดงทั้งนั้นแม้กระทั่งกระดาดชำระ หรือไม้จิ้มฟัน

ขณะนี้เป็นเวลา 9.00 น. ขณะที่พระยศลีสหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ นั่งพักผ่อนสนทนากันอยู่ในห้องรับแขก ทุกคนแต่งกายลาลองอย่างอยู่กับบ้าน

เสียงรถยนต์คันหนึ่งถอยหลังไปชนรถยนต์อีกคันหนึ่งทำให้การสนทนาหยุดชะงักลงทันที พ.อ.กิมหงวนเผ่นพรวดลงจากโซฟาเลื่อนตัวมายืนที่หน้าต่างด้านหน้าตึก และมองไปที่โรงรถยนต์ที่บ้าน “พัชรภรณ์” ซึ่งเป็นตึกชั้นเดียวขนาดยาวมีที่เก็บรถยนต์ได้ถึง 8 คัน อาจจะ เป็นโรงรถที่ใหญ่ที่สุดสำหรับบ้านคนธรรมดาทั่ว ๆ ไป

“ว่าไงไว๊” พลร้องถาม “รถใครชนรถใคร”

เสียงหงวนเม้มปากแน่น

“รถของกันชนรถของกันนะซี อ้ายแห้วขับคาดิลแล็คถอยหลังไปชนโอลสโมบิลคันใหม่อย่างสวยทีเดียว แหม – กูอยากฆ่าอ้ายแห้วเหลือเกิน”

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้องรับแขก พ.อ.กิมหงวนเดินออกไปจากห้องรับแขกอย่างหัวเสีย หยุดยืนที่ระเบียงหน้าตึกยกมือเท้าสะเอวมองดูเจ้าแห้วอย่างเดือดดาล เจ้าแห้วลงมายืนยิ้มแห้ง ๆ อยู่ทางท้ายรถคาดิลแล็คเก่งมองดูความเสียหายของรถโอลสโมบิลซึ่งกิมหงวนพึ่งซื้อมายังไม่ถึงเดือนแทนคันเก่าที่ขายให้เศรษฐีชั้นเลวคนหนึ่งไป กันชนหลังรถคาดิลแล็คเสียหายไม่มากนัก แต่รังผึ้งหน้าหม้อรถโอลสโมบิล และบังโคลนข้างซ้ายบุบเข้าไป คิดค่าซ่อมแซมก็คงไม่ต่ำกว่า 1,000 บาท

แต่ก่อนที่กิมหงวนจะเจริญพรเจ้าแห้ว คุณหญิงวาดก็ตะโกนขึ้นก่อน เสียงของท่านดังลงมาจากหน้าต่างตึกชั้นบนในห้องนอนของท่าน เป็นเสียงไฮไฟ หรือสเตอริโอโฟนิค คือแจ่มใสชัดเจน และดังมาก คุณหญิงได้ร้องถามถึงเหตุผลที่เจ้าแห้วทำให้รถชนกัน แล้วท่านก็ลำดับญาติผู้ใหญ่ของเจ้าแห้วทั้งทางฝ่ายบิดา และมารดาทำให้เสียงหงวนหายโมโห

อาลัยมองดูเจ้าแห้วอย่างขบขันเมื่อแลเห็นเจ้าแห้วยื่นดีหน้าปูเลี่ยน ๆ จะยิ้มก็ไม่ไร จะร้องไห้ก็ไม่เชิง แต่เสียงหงวนหารู้ไม่ว่าในเวลาเดียวกันนี้เอง บนดาดฟ้าอาคารพาณิชย์ซึ่งเป็นตึก

สองชั้นอยู่ริมถนนสุขุมวิทตรงข้ามบ้าน “พัชรภรณ์” ใครคนหนึ่งกำลังประทับปืนเล็กยาวจ้องจะยิงเขา ระยะจากดาดฟ้าตึกจุดนั้นมาที่กิมหงวนประมาณ 100 เมตร

ปืนกระบอกนั้นเป็นปืนเล็กยาวแบบทันสมัยมีกล้องเล็งติดประจำลำกล้อง แน่นอนละเป้าหมายที่ปรากฏอยู่ตอนกลางกาทถ่าอยู่ในระยะไม่ไกลจนเกินไปแล้วจะไม่มีความผิดพลาดได้เลย

แล้วคนร้ายก็เหนียวไกยิงเมื่อเล็งศูนย์ที่หน้าอกด้านซ้ายของอาเสี้ยได้เหมาะเจาะ

“ปัง”

เสียงกระสุนปืนเล็กยาวที่ระเบิดขึ้นนั้นดังได้ยินถนัด ในเวลาเดียวกับที่กิมหงวนแลเห็นมือปืนลดปืนและก้มตัวลง มันอาจจะแอบมองดูเขาก็ได้เพื่อทราบผลการยิงของมัน พ.อ. กิมหงวนแล้วยกมือกุมหน้าอก และร้องขึ้นดัง ๆ

“โอ๊ย กันถูกยิง” แล้วเขาก็ล้มลงที่หน้าระเบียงตึกนั้น

พล, นิกร, ดร.ดิเรกกับเจ้าคุณปัจฉิม ๕ ต่างวิ่งออกมาจากห้องรับแขก อาเสี้ยรีบบอกพรรคพวกของเขาทันที

“มีใครลอบยิงกันบนดาดฟ้าตึกแถวตรงข้ามกับบ้านเรา แต่มันยังไม่ถูกกันแกเล็งทำเป็นล้มลง ช่วยกันหามกันไปหน่อยไว้มันเข้าใจว่ากันถูกมันยิงบาดเจ็บสาหัส หรือตายแล้ว เราจะได้จับกุมคนร้ายง่ายขึ้นอีก เพราะมันจะได้ใจ และดักยิงพวกเรานบนดาดฟ้านั้นอีก”

สามสหายช่วยกันประคองกิมหงวนลุกขึ้น นิกรกล่าวขึ้นเบา ๆ

“เพื่อให้สมเหตุผลแก่ต้องทำหน้าที่นี้คือความผิดเหมือนคนถูกปืน และร้องครวญครางด้วยซี”

อาเสี้ยหัวเราะ

“ไม่ต้องไว้อายเปรตนั่นมันอยู่ไกลจากเราตั้งร้อยเมตร พวกเข้เข้าไปในห้องโถงให้ลับตามันเถอะ”

เจ้าแห้ววิ่งพรวดปราดขึ้นมานบนตึก

“รับประทานอาเสี้ยเป็นลมไปหรือครับ”

ไม่มีใครตอบคำถามเจ้าแห้วเพราะมัวแต่ช่วยกันประคองเสี้ยหงวนทำเหมือนว่าอาเสี้ยถูกยิงจริง ๆ

มือปืนผู้ลอบสังหารพ.อ.กิมหงวนของเราก็คือแดง รักแดงนั่นเอง แดงแอบมาติดต่อกับเจ้าของร้านตัดเสื้อกางเกงซึ่งเขาสืบทราบมาว่านิยมคอมมิวนิสต์เช่นเดียวกับเขา เมื่อแดงแสดงความจำนงว่าเขาต้องการใช้ดาดฟ้าของอาคารเป็นที่ลอบยิงนายพลดิเรกกับคณะรวม 6 คนด้วยกัน และเขามอบเงินสดแสนบาทให้เจ้าของร้านตัดเสื้อ นายหาฟ้อคอมมิวนิสต์วัยกลางคนก็ตกลงทันที และยอมรับร่วมงานกับนายแดงด้วยโดยสารภาพว่าเขาชอบลัทธิคอมมิวนิสต์อย่างฝังจิตฝังใจมานานแล้ว

แดงยิงเสียหวนแล้วก็แอบมองดูตามช่องลูกกรงคาดฟ้า พอแลเห็นสามสหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ช่วยกันประคองปีกอาเสี้ยเข้าไปในห้องโถงเขาก็มั่นใจว่ายิ่งถูกเสียหวนแน่นอนจนถึงแม้ไม่ตายคาที่อาเสี้ยก็จะต้องจบชีวิตภายในชั่วโมงนี้ ทั้งนี้เพราะกระสุนปืนที่ใช้ยังเป็นกระสุนหัวตัดทางคอมมิวนิสต์นอกประเทศได้ส่งมาให้เป็นพิเศษ

แดงเฝ้ามองดูด้วยความพอใจแล้วก็หลบลงมาในห้องของนายเห่าฝ่อ ซึ่งนายเห่าฝ่อชายกลางคนรูปร่างอันเดียวได้คอยต้อนรับเขาอยู่แล้ว

“ตายไหม เสี้ยแดง”

“ตายน่ะตายแน่ แต่คงจะตายในชั่วโมงนี้ ถึงหมอดิเรกจะเก่งอย่างไรก็คงช่วยชีวิตพันเอกกิมหงวนไม่ได้ อีกสามวันอ้าวจะมาใหม่หะเห่าฝ่อ ผากปืนอ้าวไว้ด้วย อย่าลืมว่าเรื่องนี้ลือไว้อะไรใครไม่ได้ทั้งนั้นแม่แต่เมียของลือ”

นายพลดิเรก ณรงค์ฤทธิ์ ได้โทรศัพท์ไปถึงท่านนายพลอาวูโส หลวงตะลุมบอน อุตลุด เรียนให้ท่านทราบถึงเรื่องหัวหน้าคอมมิวนิสต์มีจดหมายมาขู่เชิญคุกคามจะเอาชีวิตเขากับคณะของเขา และเมื่อตอน 17.00 น.วานนี้ สมุนของนายแดงได้ขับรถส่งของเข้ามาในบ้าน “พัชรภรณ์” เอะระเบิดมือขว้างเข้ามาในห้องโถงหนึ่งลูก ขณะที่เขากับเพื่อน ๆ และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ นั่งสนทนากัน แต่เดชะบุญที่ลูกระเบิดไม่ระเบิด เพราะคนร้ายใช้ระเบิดมือไม่เป็น คือไม่ได้ดึงสลักนิรภัยออกก่อนขว้าง คนร้ายสองคนได้หลบหนีออกไปจากบ้าน “พัชรภรณ์” โดยรถส่งของคันนั้น ครั้นเมื่อครุ่นเองคนร้ายได้ใช้ปืนเล็กยาวตอขึง พ.อ.กิมหงวนจากคาดฟ้าอาคารพาณิชย์ฝั่งตรงข้ามบ้าน “พัชรภรณ์” กระสุนสังหารเฉียดร่างของอาเสี้ยไปอย่างหวุดหวิด

ท่านรองผู้บัญชาการทหารสูงสุดทราบข่าวทางโทรศัพท์ด้วยความตกใจ และห่วงใยยิ่ง ท่านได้ซักถามเรื่องราวที่เกิดขึ้นโดยละเอียดซึ่งนายพลดิเรกก็เรียนให้ทราบ แล้วคุณหลวงตะลุมบอน ๆ ก็ขอพูดโทรศัพท์กับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

เป็นอันว่าคณะพรรคสี่สหายกับท่านเจ้าคุณไม่ต้องไปพบกับท่านนายพลอาวูโสที่กองบัญชาการทหารสูงสุดในเวลา 10.00 น.วันนี้ หลวงตะลุมบอน ๆ ได้ส่งกำลังสารวัตรทหารบกหนึ่งหมวดมาที่บ้าน “พัชรภรณ์” ก่อนเวลา 10.00 น.เล็กน้อย

และในราว 11.00 น.เศษ กำลังสารวัตรทหารบก 10 คน พร้อมด้วยอาวุธครบมือในบังคับบัญชาของพันตรีรูปหล่อคนหนึ่งก็บุกเข้าค้นร้าน “เห่าฝ่อ” ร้านตัดกางเกงจิกโก่ที่มีชื่อเสียงทำให้ประชาชนที่แลเห็นเหตุการณ์ และอยู่ใกล้เคียงแตกตื่นไปตามกัน นายเห่าฝ่อกับลูกจ้าง 2 คน ถูกจับกุมโดยละม่อม ส่วนนางหงภรรยาของเขาไปเยี่ยมมารดาที่ราชบุรียังไม่กลับเนื่องจากมารดาของหล่อนกำลังเจ็บหนัก นางหงพาสาวใช้ หรือลูกจ้างของหล่อนไปด้วย

ผลของการตรวจค้น เจ้าหน้าที่สารวัตรทหารบกได้พบปลอกกระสุนปืนบน
คาดฟ้าหนึ่งนัด และค้นพบปืนไรเฟิลยี่ห้อซันดีติดกล้องเล็งพิเศษพร้อมด้วยกระสุนที่บรรจุไว้ 5 นัด
นอกจากนี้ก็พบเงินแสนบาทซ่อนไว้ใต้เตียงนอนของนายเห่าฝ่อ

สารวัตรทหารบกสั่งให้นายเห่าฝ่อปิดร้าน และนำตัวนายเห่าฝ่อกับลูกจ้างตัดเสื้อ
กางเกง 2 คนมาที่บ้าน “พัชรารักษ์” เพื่อให้นายพลดิเรกสอบสวนตามคำสั่งของหลวงตะลุมบอน ฯ

การสอบสวนได้กระทำภายในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ซึ่งมีนายสิบทหารสารวัตร
2 คน ทำหน้าที่คุ้มกันนายพลดิเรกกับคณะอยู่ในห้องนั้น คำสั่งของสารวัตรทหารบก นอกนั้นอยู่ใน
ในเรือนต้นไม้ สี่นางได้ช่วยกันจัดเครื่องดื่ม และขนม ผลไม้ไปเลี้ยงดูอย่างเต็มที่พร้อมบุหรือีก
เหลือเฟือ

ลูกจ้างของนายเห่าฝ่อคนหนึ่งชื่อนายเห่าไต อีกคนหนึ่งชื่อนายเห่าปาย อายุใน
วัย 30 ปีทั้งสองคน ถูกนำเข้าเครื่องจับเท็จของนายพลดิเรกทีละคน เขาให้การเหมือนกันว่าเขา
ไม่ได้สมรู้ร่วมคิด หรือรู้เห็นเป็นใจด้วย นายเห่าฝ่อเป็นเจ้าของร้าน และเป็นนายจ้างของเขา จะคบ
หาสมาคมกับใครไม่ใช่เรื่องที่เขาจะสนใจ เขามีหน้าที่แต่เพียงเย็บกางเกงตามที่นายเห่าฝ่อตัดให้
และสอยกางเกงติดคุม หรือติดชิปเท่านั้น

เครื่องจับเท็จของคร.ดิเรกพูดกับนายพลดิเรกว่าลูกจ้างของนายเห่าฝ่อทั้งสองคน
ให้การตามตรง และเป็นผู้บริสุทธิ์ให้ปล่อยตัวไป นายพลดิเรกจึงโทรศัพท์เรียกตำรวจเจ้าของห้องที่
ให้มารับตัวนายเห่าไต และนายเห่าปายไปขังไว้ที่สถานีตำรวจก่อน เพื่อประโยชน์บางอย่างในการ
ทำลายล้างคอมมิวนิสต์ขณะนี้

นายเห่าฝ่อเจ้าของร้านตัดกางเกงในวัย 40 เศษถูกนำเข้าเครื่องจับเท็จในเวลา 11.40
น. เมื่อเขานั่งลงบนเก้าอี้ก็คล้ายเก้าอี้ตัดผม ใบหน้าของนายเห่าฝ่อก็ซีดเผือด เบื้องบนศีรษะของเขา
เต็มไปด้วยเครื่องกลไฟฟ้า นายพลดิเรกมองดูหน้าผู้ต้องหาด้วยแววตาแข็งกร้าวแล้วกล่าวว่า

“ก่อนอื่นผมขอบอกให้คุณทราบเสียก่อนว่าเครื่องมือจับเท็จของผม ไม่เหมือนกับ
เครื่องจับเท็จของตำรวจ เครื่องจับเท็จนี้ผมสร้างขึ้นเอง มันสามารถล่วงรู้ความจริงในจิตใจของคุณ
และมันพูดได้ด้วย ฉะนั้น ขอให้คำตอบคำถามผมด้วยความจริง ถ้าหากว่าคุณพูดเท็จ หรือพูด
โกหก มะเหงกั๊ด โนมัคิที่อยู่เหนือศีรษะคุณจะเขกกบาลคุณทันที แล้วมันจะบอกผมว่าคุณพูดไม่
จริง ความจริงเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ขอโทษ คุณนะเคยถูกใครเขกกบาลบ้างหรือเปล่า”

นายเห่าฝ่อนิ่งคิด

“เมื่อเด็ก ๆ เพื่อน ๆ มันเขกศีรษะผมเสมอแหละครับ”

“แล้วเดี๋ยวนี้ล่ะ”

นายเห่าฝ่อยิ้มแห้ง ๆ

“เดี๋ยวนี้มานาน ๆ เมียผมเขาเขกหัวผมสักครั้งครับ”

นายพลดิเรกมอญิม จัดแจงเปิดสวิทช์ไฟเครื่องจับเท็จทันที ผู้สี่เหลี่ยมที่ผนังซึ่งมีสายไฟฟ้าติดต่อกับเก้าอี้มีดวงไฟกระพริบ และมีเส้นจิด ๆ ผ่านไปมา พล, นิกร, กิมหงวน และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ กับเจ้าแห้วยืนจับกลุ่มอยู่ข้าง ๆ ผู้ต้องหา ศาสตราจารย์ดิเรกกล่าวถามเครื่องจับเท็จของเขา

“พร้อมหรือยังเครื่องจับเท็จ”

มีเสียงพูดดังออกมาจากลำโพง

“พร้อมแล้วครับคุณหมอ”

นายแห้วน้อยนัยน์ตาเหลือกเมื่อเครื่องจับเท็จพูดได้ นายสืบสารวัตรทหารบกทั้งสองคนต่างตื่นเต้นไม่น้อย

นายพลดิเรกพยักหน้ากับนายแห้วแล้วถามว่า

“คุณชื่ออะไร”

“ชื่อแห้วครับ”

“อายุเท่าไร”

“41 ปีครับ”

“ขอบคุณมากที่ให้การตามตรง” นายพลดิเรกพูดยิ้ม ๆ “ทีนี้คุณตอบผมซิใครคนหนึ่งขึ้นไปลอบยิงพันเอกกิมหงวนบนคาดฟ้าหลังคาศึกของคุณชื่ออะไร คุณรู้จักคุ้นเคยกับเขามาตั้งแต่เมื่อไร”

เพราะนายแห้วกลัวว่าเขาจะถูกยิงเข้าจึงไม่ยอมสารภาพความจริง

“เขาเป็นใครผมไม่ทราบหรอกครับ”

ทันใดนั้นเอง มะเหงกอัดโนมัตซึ่งทำด้วยเหล็กคล้ายกับมือคนก็เงื้อมขึ้นแล้วเขกบถนายแห้วเต็มเหนี่ยวเสียงดังโป๊ก

“ไอ้ย” นายแห้วร้องลั่น และยกมือกุมศีรษะท่ามกลางเสียงหัวเราะอย่างกรั่นกรังของคณะพรรคสี่สหาย

เสียงเครื่องโกหกกล่าวขึ้นดังถนัดชัดเจน

“ถ้าท่านโกหกอีกจะถูกเขกบถแรงกว่านี้ ไม่เชื่อก็ลองดู อย่าโกหกต้องพูดความจริง”

นายพลดิเรกมองดูหน้าผู้ต้องหาอย่างขบขัน

“โปรดตอบผมคุณแห้ว มือปืนที่ลอบยิงพันเอกกิมหงวนด้วยไรเฟิลที่เรายึดได้เป็นใคร”

นายแห้วตั้งใจจะปฏิเสธ แต่พอแลเห็นมะเหงกอัดโนมัตเงื้อมง่าทำท่าจะเขกบถเขา เขาก็ต้องพูดความจริง

“เขาคือนายแดง รักแดงครับ”

“คุณเป็นลูกน้องของเขาหรืออย่างไร”

“มิได้ครับ ผมเพิ่งรู้จักเขาเมื่อตอนหัวค่ำวานนี้ เขามาหาผมที่ร้านแนะนำตัวเองว่า เขาเป็นใคร แสดงความประสงค์ว่าเขาจะขอใช้สถานที่บนศาลาฟาลอบอิงท่านกับคณะของท่านอีก 5 คน เขาให้เงินผมแสนบาทครับ ผมก็เลยตกลง”

ศาสตราจารย์ดิเรกนั่งฟังด้วยความสนใจ

“เมื่อคืนเขาอนค้ำที่ร้านคุณไช้ไหม”

“เปล่าครับ เขากลับไปบ้านเขา และมาที่ร้านตอนเช้าราวโมงครึ่งพร้อมด้วยปีน กระบอกนั้นซึ่งเขาใส่กล่องกระดาษสีเหลืองมายาวมา”

“ยิงแล้วเขาก็หนีไป.....”

“ครับ เขาฝากปืนผมไว้แล้วเขาก็รีบกลับไปบ้านพักของเขา”

นายพลดิเรกพอใจมากที่ผู้ต้องหาให้การตามตรง

“แปลว่าคุณตกลงร่วมงานกับนายแดงแล้วไช้ไหม”

“ไช้ครับ”

“ดีมาก คุณรับสารภาพอย่างลูกผู้ชาย ทีนี้คุณตอบผมชีวบ้านของนายแดง หรือที่ พักของเขาขณะนี้อยู่ที่ไหน”

นายเห่าฝ่อสั่นศีรษะ

“ผมไม่ทราบหรอกครับ”

มะเหงกอัตโนมิติโขกลงกลางกบาลผู้ต้องหาทันที ซึ่งคราวนี้แรงมาก นายเห่าฝ่อ ร้องเสียงหลง กลางศีรษะของเขาปูดไปขึ้นมาขนาดลูกมะนาว แล้วเครื่องจับเท็จก็กล่าวขึ้นด้วย เสียงหัวเราะ

“ผมบอกคุณแล้วว่าอย่าโกหก คนที่พูดโกหกนะ การสูบฉีดของหัวใจจะผิดปกติ คุณดูมาตรที่ผนังตึกซิ เข็มมันชี้บอกว่าโกหกเห็นไหมล่ะ ถ้าคุณพูดจริงเข็มมันจะแกว่งไปมา เล็กน้อย จำไว้นะ หากคุณโกหกอีกผมเอาให้กบาลเบะเลย”

นายเห่าฝ่อทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้ เขามองดูนายพลดิเรกด้วยความฉงน สนทน่หัวใจเหลือที่จะกล่าว

“ท่านครับ ผมงงไปหมดแล้ว เครื่องจับเท็จของท่านทำไมถึงพูดได้ และรู้ต้อย่างนี้ ละครับ”

ดร.ดิเรกยิ้มอย่างภาคภูมิใจ

“ก็เพราะมันมีมันสมองเทียมนะซิคุณ ผมสร้างมันขึ้นด้วยความยากลำบาก กรม ตำรวจมาอ้อนวอนขอซื้อจากผมตั้งหลายครั้งแล้วผมไม่ขาย ของตำรวจพูดไม่ได้ เขกบาลคนก็ ไม่ได้ มีแต่เข็มชี้บอกกระบวนาพูดเท็จ หรือพูดจริง เอาละคุณ ผมต้องขอโทษที่เมื่อคืนนี้คุณถูกเขก

กบาลเพราะคุณปฏิเสธว่าคุณไม่ทราบในเรื่องบ้านพักของนายแดงหัวหน้าคอมมิวนิสต์ โปรดบอก
ผมเถอะคุณเห่าฝ่อ นายแดงอยู่ที่ไหน”

ผู้ต้องหากลัวถูกเขกบาลก็ยอมสารภาพตามตรง

“ผมไม่เคยไปหาเขาหรอกนะครับ เพียงแต่เขาบอกผมไว้ว่าเขาหลบซ่อนตัวอยู่ที่
บ้านเลขที่ 8888 ถนนหลังสวนครับ”

นายพลดิเรกดีใจอย่างยิ่งเมื่อทราบที่อยู่ของหัวหน้าคอมมิวนิสต์

“เขาบอกคุณหรือเปล่านั้นบ้านนั้นเป็นบ้านใคร”

“บ้านเช่าที่พวกอันธพาลลูกน้องของเขาเช่ารวมกันอยู่ครับ”

“ขอบคุณมากคุณเห่าฝ่อ ผมถามคุณอีกนิดเถอะ นายแดง รักแดง คนนี้มีชื่อจริงว่า
อะไร”

“ยังไม่รู้ครับ”

มะเหงกอด โนมัตตินิ่งเฉยแสดงว่าเจ้าของร้านตัดกางเกงไม่ได้พูดโกหก

ศาสตราจารย์ดิเรกหันมาทางคณะพรรคของเขาแล้วกล่าวว่า

“พวกเรามีงานที่จะต้องทำอีกแล้ว”

นิกรยิ้มเป็น

“นั่นนะซี เทียงกว่าแล้วกันหิวเต็มทนแล้ว กำลังจะชวนแกออกไปกินข้าวทีเดียว”

ดร.ดิเรกฮ้าปากหาว

“เปล่า ๆ ๆ ฉันไม่ได้พูดถึงเรื่องอาหารกลางวันเลย เราจะต้องไปจับอ้ายแดงกับ
พรรคพวกของมันก่อนเสร็จแล้วถึงจะกินข้าว หน้าที่ราชการของเราสำคัญกว่าเรื่องกินเข้าใจไหม
อ้ายกร”

“เข้าใจ แต่ว่าเสียเวลากินข้าวสัก 10 นาทีจะเป็นอะไรไปล่ะ”

นายพลดิเรกอดหัวเราะไม่ได้

“10 นาทีที่แกว่าอ้ายแดงอาจจะเตลิดเปิดเปิงไปจากซอยหลังสวนแล้วก็ได้ ถ้าหาก
ว่ามันรู้ข่าวว่านายเห่าฝ่อกับลูกจ้าง โคนสารวัตรทหารจับ รีบไปซอยหลังสวนเดี๋ยวนี้แหละพวกเรา
เอาสารวัตรทหารไปให้หมด”

“แล้วนายเห่าฝ่อล่ะ” พลถาม

“ให้อ้ายเห่า และสารวัตรคนหนึ่งคุมตัวไปฝากขังไว้ที่โรงพัก เพราะเราจะต้อง
ทำการสอบสวนต่อไป เรื่องนี้ท่านรองบัญชาว่าเป็นเรื่องของทหารที่จะทำการสืบสวนสอบสวน
แต่ก็ให้ตำรวจร่วมมือด้วย กันได้รับคำสั่งด้วยวาจาทางโทรศัพท์ให้กันเป็นผู้สอบสวนปากคำ
ผู้ต้องหาทั้งสามคนคือนายเห่าไต๋, นายเห่าปาย และนายเห่าฝ่อ”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ พูดเสริมขึ้น

“ถ้ายังงั้นรีบขึ้นไปแต่งตัวเถอะไว้วัยพวกเรา จะทำอะไรก็ต้องรวดเร็วจับปล้นอย่า
มัวโอ้อ้อ”

นายพลดิเรกพยักหน้าเรียก ส.ท.สารวัตรทหารบกคนหนึ่งให้มาหาเขา

“หมู่ ควบคุมนายหาเผื่อเอาไปมอบให้ตำรวจที่โรงพัก บอกเขาว่าฉันฝากขังไว้
ก่อน ถ้าพยายามหลบหนีก็ยิงทิ้งเสียจะได้ไม่ต้องเสียเวลาควบคุม” พุดจบเขาก็หันมาทางเจ้าแก้ว
“เฮ้ย แกขับรถพาผู้ต้องหา กับหมู่สมศักดิ์ไปโรงพักเดี๋ยวนี้ พวกเราจะพากำลังสารวัตรไปจับอ้าย
แดงกับสมุนของมันที่ซอยหลังสวน”

พล พัทธราภรณ์ เดินเข้ามาหยุดยืนเผชิญหน้าศาสตราจารย์ดิเรกแล้วกล่าวขึ้นอย่าง
เป็นงานเป็นการ

“กันจะไม่แต่งเครื่องแบบละหมอ กันจะรีบออกจากบ้านขับรถบึ่งไปซอยหลัง
สวนเดี๋ยวนี้เพื่อค้นหาบ้านเลขที่ 8888 ซึ่งเป็นบ้านพักของอ้ายแดง แล้วกันจะออกมาคอยรับพวกเรา
กับสารวัตรที่ปากซอย”

นายพลดิเรกลืมตาโพล่ง

“โอ – เป็นความคิดที่ดีมากพล ไป – ยूरิบไปเดี๋ยวนี้ ถูกละถ้าเรายกกำลังไปค้นหา
บ้านที่กล่าวนี้อ้ายแดงอาจจะเห็นพวกเราก่อนแล้วหลบหนีไปเสีย แต่แกอย่าลืมเอาปืนพก และ
ระเบิดมือติดตัวไปด้วยนะ เพราะคนอย่างอ้ายแดงคงไม่ยอมให้เราจับเป็นหรอก มันรู้ตัวว่า
ความผิดของมันถึงอย่างไรก็ต้องถูกยิงเป้า”

12.45 น.

ท่ามกลางแสงแดดอันร้อนแรง เป็นซ้เก็ง 220 เอส. คันใหม่เอี่ยม ซึ่งมีนายพลดิเรก
เป็นเจ้าของรถเป็นคนขับ นั่งคู่กับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๑ และนิกรกับเสี่ยหงวนนั่งอยู่ข้างหลังได้เล่น
นำหน้าพารตรวจการของสารวัตรทหารบกกรม 2 คัน ข้ามทางรถไฟสายแม่น้ำ เข้าเขตถนนเพลิน
จิต ผ่านมุมถนนวิฑูม่งตรงไปยังซอยหลังสวนด้วยความเร็วไม่เกิน 30 ไมล์ต่อชั่วโมง สามสหาย
กับเจ้าคุณปัจจนิก ๑ ต่างแต่งเครื่องแบบฝึกสวมหมวกแก๊ปทรงอ่อน ทุกคนมีปืนกลมือ ระเบิดมือ
และปืนพกเป็นอาวุธประจำตัว ส่วนสารวัตรทหารมีปืนยิงเร็วแบบคาโบน และปืนพก กำลัง
สารวัตรทหาร 2 คันรถตรวจการมี 16 คนในบังคับบัญชาของ ร.ต.สมบัติ สุทธิศิลป์

ก่อนจะออกจากบ้าน “พัทธราภรณ์” นายพลดิเรกได้โทรศัพท์ถึงท่านนายพลอาวุโส
หลวงตะคุมบอนอุดุลุดเรียนให้ท่านทราบแล้วว่า คุณหลวงเห็นชอบด้วยที่คร.ดิเรก จะยกกำลัง
สารวัตรทหารไปล้อมจับหัวหน้าคอมมิวนิสต์ที่ซอยหลังสวน ท่านสั่งให้ระมัดระวังตัว และให้จับ
ตาย การปราบปรามได้ผลอย่างไรให้รายงานให้ท่านทราบโดยด่วน

เมื่อรถยนต์ทั้ง 3 คันเลี้ยวซ้ายมือเข้ามาในซอยหลังสวน ก็หยุดชิดซ้ายขอบถนน ห่างจากรถติดอจ့်กึ่งคันหนึ่งซึ่งพ.อ.พล พัทธราภรณ์แต่งกายพลเรือนยืนอยู่ข้างรถคันนั้น เมื่อนายพล ดิเรกกวักมือเรียกพลก็เดินมาที่รถเบนซ์แล้วยิ้มให้คณะพรรคของเขา

“ว่าไงไวยพล” ศาสตราจารย์ดิเรกถามโดยเร็ว

“เรียบร้อย ขับรถตามกันเข้าไปเถอะกันจะไปหยุดรถหน้าบ้านเลขที่ 8888 พอดี แล้วเราก็จะยกกำลังบุกเข้าไปในบ้านนั้น”

“ออไรน์ แกช่วยเดินไปบอกผู้หมวดเขาหน่อยซินะ ประเดี๋ยวคงสนุกแน่กลางวัน อย่างนี้คงยิงกันมันมือ”

พลมองดูหน้าพ.อ.นิกรเพื่อนเกลอของเขา

“โหง้เศร้าไปละอ้ายกร หรือกลัวตาย”

“ตายเรื่องเล็กไวย” นิกรทวาด “เกือบบ่ายโมงแล้วยังไม่ได้กินข้าวกลางวันเลย จะให้ยิ้มแยมแจ่มใสยังไหว ในเมื่อท้องมันร้องจ๊อก ๆ”

พ.อ.พลอดหัวเราะไม่ได้ เขาเดินเลยไปที่รถตรวจการของสารวัตรทหาร สักครู เขาก็กลับมาที่รถติดอจ့်ของเขาแล้วขึ้นไปนั่งประจำที่คนขับ รถยนต์ทั้ง 4 คันเล่นตามกันไปตาม ความลึกของซอยหลังสวน ซึ่งไปทะลุออกถนนราชดำริได้ทางสวนลุมพินี

บ้านนั้นเป็นเรือนสองชั้นทาสีเขียวขนาดใหญ่ แต่แบบล้าสมัยเก่า และชำรุดแล้ว ปลูกอยู่ในเนื้อที่ดิน 100 ตารางวา มีรั้วสังกะสีกั้นรอบบริเวณบ้าน พวกอันธพาลชั้นดาวร้าย และ อาชญากรหลายคนได้มาเช่าบ้านหลังนี้อยู่รวมกัน โดยยอมเสียค่าเช่าเดือนละ 1,200 บาท เจ้าของ บ้านไม่เคยสนใจในเรื่องผู้เช่า เขาสนใจกับเงินค่าเช่าอย่างเดียวเท่านั้น บ้านนี้เคยเป็นช่องกะหรี ก๊วนเฮโรอินมาแล้ว บางทีก็เป็นบ่อนการพนัน ใครมาเช่าอยู่ไม่เท่าไรก็ถูกตำรวจจับ หรือย้ายไปเอง

ตามเวลาที่กล่าวนี้แดง รักแดง กำลังปรึกษาหารือกับสมุนร่วมใจของเขาทั้ง 4 คน ส่วนอันธพาลที่อยู่ในบ้านนี้ไม่สมัครใจเป็นคอมมิวนิสต์ และแดงก็ไม่ใช้วิธีบังคับข่มขู่ลูกน้องของเขา เขาต้องการหลบซ่อนตัวอยู่ในบ้านนี้ชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น แล้วเขาก็จะวิ่งเด้นหาเช่าบ้าน ใหญ่ ๆ อยู่ตามสวนฝั่งธน เปิดเป็นกองบัญชาการคอมมิวนิสต์ประจำกรุงเทพฯ ๑ ต่อไป ส่วน สมาชิก หรือพลพรรคคอมมิวนิสต์นั้นเขาเชื่อว่าเขาคงจะหาได้โดยไม่ยากลำบากอะไรนัก

เจ้าหนุ่มร่างใหญ่คนหนึ่งวิ่งหน้าตื่นเข้ามาในห้องกลาง และร้องบอกแดงอย่าง ละล่ำละลัก

“พี่แดง สารวัตรทหารบุกเราแล้ว คนหนึ่งปีนประตูบ้านเข้ามาถอดคลอนรับผู้ที่อยู่ข้างนอก”

แดงแผ่นพรวดลุกขึ้นยืน

“สู้ตายไวยพวกเรา”

สามสหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ พร้อมด้วยสารวัตรทหารบก 16 คนบุกเข้ามาในเขตบ้านหลังนี้แล้ว ต่างกระจายกำลังกันโอบล้อมเรือนปั้นหยาสองชั้น แต่แล้วเสียงปืนกลมือของฝ่ายคอมมิวนิสต์ก็แผดคำรามขึ้นชุดหนึ่งแล้วหยุดไป

สารวัตรทหารกับสี่สหาย และท่านเจ้าคุณรีบหอบราบลงกับพื้นดินกิ้งตัวไปหาที่กำบังเท่าที่จะหาได้ ในเวลาเดียวกันนี้เองพวกอันธพาลรวม 6 คนก็เดินซุ่มมือลงบันไดมาทางหน้าเรือน ใครคนหนึ่งร้องตะโกนลั่น

“อย่ายิงนะครับ พวกเราขอมอบตัว”

นายพลดิเรกแอบอยู่ที่ใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง เขาร้องออกคำสั่งกับพวกอันธพาลทันที

“ทุกคนมาทางนี้”

ทั้ง 6 คนตัวสั่นงังกพากันเดินเข้ามาหาศาสตราจารย์ดิเรกผุดลุกขึ้นยืน

“นายแดงสั่งให้พวกแกลงมามอบตัวหรือ”

เจ้าหนุ่มผอมสูงคนหนึ่งตอบแทนเพื่อน ๆ

“ครับ พวกผมไม่ได้เป็นคอมมิวนิสต์หรอกครับ พวกผมเป็นนักไถ และนักตัดช่องย่องเบาครับ เราเช่าบ้านรวมกันอยู่ที่นี่ พี่แดงเขาพาลูกน้องของเขา 4 คนมาอาศัยอยู่กับเราชั่วคราว เขาไล่พวกผมให้ลงมามอบตัวครับ แต่เขากับสมุนของเขาทั้งสี่คนจะสู้ตาย”

“พวกแกมีเท่านี้หรือ” นายพลดิเรกถามเสียงกร้าว

“อยู่อีกสี่คนครับแต่เขาไปธุระนอกบ้านยังไม่กลับ”

ศาสตราจารย์ดิเรกกวักมือเรียกนายทหารสารวัตรให้มาหาเขาแล้วออกคำสั่ง

“คุณกับทหารของคุณควบคุมหกคนนี้ไว้ให้ดี ถ้าพยายามจะหลบหนียิงทิ้งเสียเลย หรือคุณจะให้พวกนี้เป็นเป้ากระสุนปืนกลกำลังตัวคุณก็ได้ ถ้าอ้ายแดงกับสมุนมันยังลงมา”

อันธพาลทั้ง 6 คนตกอยู่ในความควบคุมของสารวัตรทหารบกแล้ว เสียงปืนกลมือของหัวหน้าคอมมิวนิสต์ที่ดั่งขึ้นชุดเดียวทำให้ชาวบ้านตระหนกตกใจไปตามกัน พวกบ้านใกล้เคียงพากันหลบหนี และโจษกันแซ่ว่าทหารมาล้อมจับคนร้ายสำคัญเกิดยิงต่อสู้กันขึ้น

กำลังสารวัตรทหารเริ่มเคลื่อนที่ตรงไปยังเรือนใหญ่หลังนั้น แดง รักแดงกับสมุนร่วมใจยิงกราดด้วยปืนกลมือ สารวัตรทหารได้ตอบด้วยคาโบนเสียงสนั่นหวั่นไหว การยิงอย่างดุเดือดของเหล่าร้ายทำให้สารวัตรทหารรุกคืบหน้าต่อไปไม่ได้ ดังนั้น พ.อ.กิมหงวนจึงใช้ระเบิดมือขว้างเข้าไปในหน้าต่างห้องชั้นล่าง

“ตูม”

เรือนสองชั้นหลังใหญ่พังทลายยุบลงมาทันที สมุนของแดง รักแดง ถูกเรือนทับตายหมดทั้ง 4 คนแต่แดงแคล้วคลาดอย่างหวุดหวิด แดงถือปืนกลมือกระโดดลงทางหลังเรือน และยกปืนกลขึ้นยิงกราดคณะพรรคสี่สหายกับสารวัตรทหารบก เจ้าคุณปัจจนิก ๆ รัวปืนกลมือยิง

หัวหน้าคอมมิวนิสต์ในระยะห่างเพียง 6 เมตรเท่านั้น กระสุนหลายนัดทะลุอกจอมคอมมิวนิสต์ทำให้แดงผงะหงายล้มลงสิ้นใจตายทันที

เสียงปืนสงบเสียงลงแล้ว ร.ต.สมบัติตั้งให้นายสิบสารวัตรคนหนึ่งรีบออกไปนอกบ้านที่ถนนหลังสวน ชี้แจงให้ประชาชนว่ากำลังสารวัตรทหาร และนายพลดิเรกกับคณะได้มาจับกุมปราบปรามหัวหน้าคอมมิวนิสต์ประจำกรุงเทพฯ ฯ ซึ่งบัดนี้นายแดง รักแดงถูกยิงตายแล้ว และสมุนร่วมใจของเขทั้ง 4 คนก็สิ้นชีวิตอยู่ในซากเรือนปืนหยาสองชั้นนั้นเพราะถูกระเบิดมือและถูกไม้พังทับ

ในเวลาชั่วโมงเดียวกันนั่นเอง การจราจรในถนนหลังสวนก็ติดขัด ผู้คนหลังไหลมายังสถานที่เกิดเหตุนับหมื่น เจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรหลายคนต้องปิดถนนหลังสวนเพื่อระบายรถที่ติดอยู่ให้ออกไปให้หมด โปлицายใหญ่ชั้นนายพล นายทหารชั้นนายพลย่อย ๆ กันมาที่บ้านนี้ ตำรวจไม่ยอมให้ผู้ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องเข้าไปในเขตบ้านหลังนี้อย่างเด็ดขาด

พล.อ.หลวงตะลุมบอนอุดุด รองผู้บัญชาการทหารสูงสุดมาถึงบ้านนี้ในเวลาประมาณ 13.30 น. มีรถตรวจการของสารวัตรทหารบกติดตามคุ้มกันมาหนึ่งคัน เมื่อท่านนายพลอาวุธโสลงจากรถ คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ฯ พร้อมด้วยนายทหาร และนายตำรวจก็พากันมาต้อนรับท่าน รถเก๋งของท่านรองแล่นผ่านประตูรั้วบ้านหลังนี้เข้ามาจอดข้างโรงรถเก่า ๆ

คุณหลวงสะดุ้งเฮือกสุดตัวเมื่อแลเห็นหัวหน้าคอมมิวนิสต์นอนหงายอยู่ห่างจากบันไดหน้าเรือนประมาณ 3 เมตร

“นั่นใครนอนตายอยู่นั้นครับเจ้าคุณ”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ ยิ้มเล็กน้อย

“นั่นแหละครับ อ้ายแดง รักแดงหัวหน้าคอมมิวนิสต์”

คุณหลวงหัวเราะเบา ๆ

“งั้นเรอะ ทำไมมันนุ่งกางเกงใส่เสื้อสีแดงแจ๊ดอย่างนั้น ผมนึกว่าพวกตีเปิงพรวดเสียอีก”

นายพลดิเรกพูดเสริมขึ้น

“คุณพ่อยังมีมันตายครับคุณหลวง ที่มันแต่งแดงก็เพราะอ้ายแดงชอบสีแดงอย่างบ้าคลั่งเชียวครับ เชิญไปดูศพมันซีครับ”

ศาสตราจารย์ดิเรกพาท่านรองตรงไปที่ศพของหัวหน้าคอมมิวนิสต์ซึ่งนอนล้มตาโพลง หน้าอกมีเลือดไหลทะลักส่งกลิ่นคาวฟุ้ง

“อือ – อ้ายนี้ถ้าจะคุสะะ” หลวงตะลุมบอน ฯ พุดเบา ๆ “คนที่ตายโหง และล้มตายอย่างนี้มักจะคุ”

พ.อ.นิกรทรุดตัวลงนั่งของ ๆ ข้างศพจอมคอมมิวนิสต์

“เฮ้ย – หลับตาเสียอ้ายแดง”

ศพนั้นไม่ยอมปฏิบัติตามคำสั่ง นิกรโมโหขึ้นมาก็ดึงปืนพกออกมาจากซองปืน ยกขึ้นจี้หน้าอกเจ้าแดง รักแดง

“ฉันบอกให้แกหลับตาได้ยืนไหม ถ้าขี้ฉ้อเจ๊ 11 มม.นะ”

คราวนี้ศพของนายแดงหลับตาพริ้มทันที นิกรค่อย ๆ ลูกขึ้นยื่นเก็บปืนพกไว้ในซองปืนตามเดิม ต่อจากนั้นท่านนายพลอาวุธก็ตรวจเรือนสองชั้นหลังนั้นซึ่งพังทลายอย่างซ่อมไม่ได้เพราะถูกลูกระเบิดมือ ศพสมุนของแดงทั้ง 4 คนถูกนำมากองรวมกันที่ระเบียงหน้าเรือน ทุกคนถูกไม้ทับริ่งกายแหลกเหลว

ท่านรองได้ซักถามรายละเอียดจากนายพลดิเรก และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ อย่างเป็นทางการ แล้วท่านก็เดินเข้าไปหารองอธิบดีกรมตำรวจ

“เรื่องของทหารเกี่ยวกับหัวหน้าคอมมิวนิสต์รายนี้ไม่มีอะไรอีกแล้วนะครับ ต่อไปนี้เป็นเรื่องของตำรวจจัดการเอาศพคอมมิวนิสต์ไป ส่วนผู้ต้องหาอีก 3 คนที่อยู่โรงพักให้ขังไว้ก่อน สำหรับนายเห่าฝ่อเจ้าของร้านตัดเสื้อกางเกงต้องมีความผิมนะ ๆ ในฐานะสมรู้ร่วมคิดกับคอมมิวนิสต์”

ท่านนายพลโปลิศใหญ่ยกมือวันทหายหัดถ์รับคำสั่งหลวงตะลุมบอน ๆ กลับมาหาสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ แล้วยื่นมือให้นายพลดิเรกจับ

“ผมขอแสดงความยินดีที่อาจารย์กับคณะสามารถกวาดล้างหัวหน้าคอมมิวนิสต์ได้ราบคาบ อ้า – ไปยืนได้ร่มไม้ทางโน้นเถอะ ผมอยากจะคุยกับพวกคุณสักหนึ่งชั่วโมง”

“โอ๊ย” นิกรร้องขึ้นดัง ๆ เหมือนถูกยิง “ได้โปรดเถอะครับ”

หลวงตะลุมบอน ๆ มองคุณนายจอมทะเล้นอย่างตื่น ๆ

“ว่ายังไงคุณนิกร”

“ผมจะเป็นลมตายอยู่แล้วครับ ลมออกหูหน้ามีดตั้งหลายหน ผมยังไม่ได้รับประทานอาหารกลางวันเลยครับ ผมขออนุญาตออกไปกินถ้วยเดียวปากซอยสัก 10 ชามได้ไหมครับ”

ท่านนายพลอาวุธหัวเราะก๊าก

“ถ้ายังงั้นพวกคุณไปกินข้าวกันเถอะ เย็นนี้ 17.00 นาฬิกาผมจะไปหาที่บ้าน “พัชรภรณ์” และจะเอาวิสกี้ไปฝากสัก 2 ขวด

พลยกมือไหว้ท่านรองอย่างนอบน้อม นิกร, กิมหงวน, ดร.ดิเรก และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ซึ่งแต่งเครื่องแบบต่างชนิดทำตรงยกมือวันทหายหัดถ์ ต่อจากนั้นสี่สหายกับท่านเจ้าคุณก็พากันเดินออกไปจากเขตบ้านหลังนั้น พ.อ.พลกั๊กมือเรียกกลุ่มสารวัตรทหารให้ตามมาด้วย ตั้งใจจะพาสารวัตรไปเลี้ยงอาหารกลางวันที่โรงแรม “สี่สหาย”

จบบริบูรณ์